JURNALUL® S.F.

Nr.14 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Mihai HĂULICĂ

Mihail GRĂMESCU

Ursula K. Le GUIN

Mack REYNOLDS

David FLORIAN

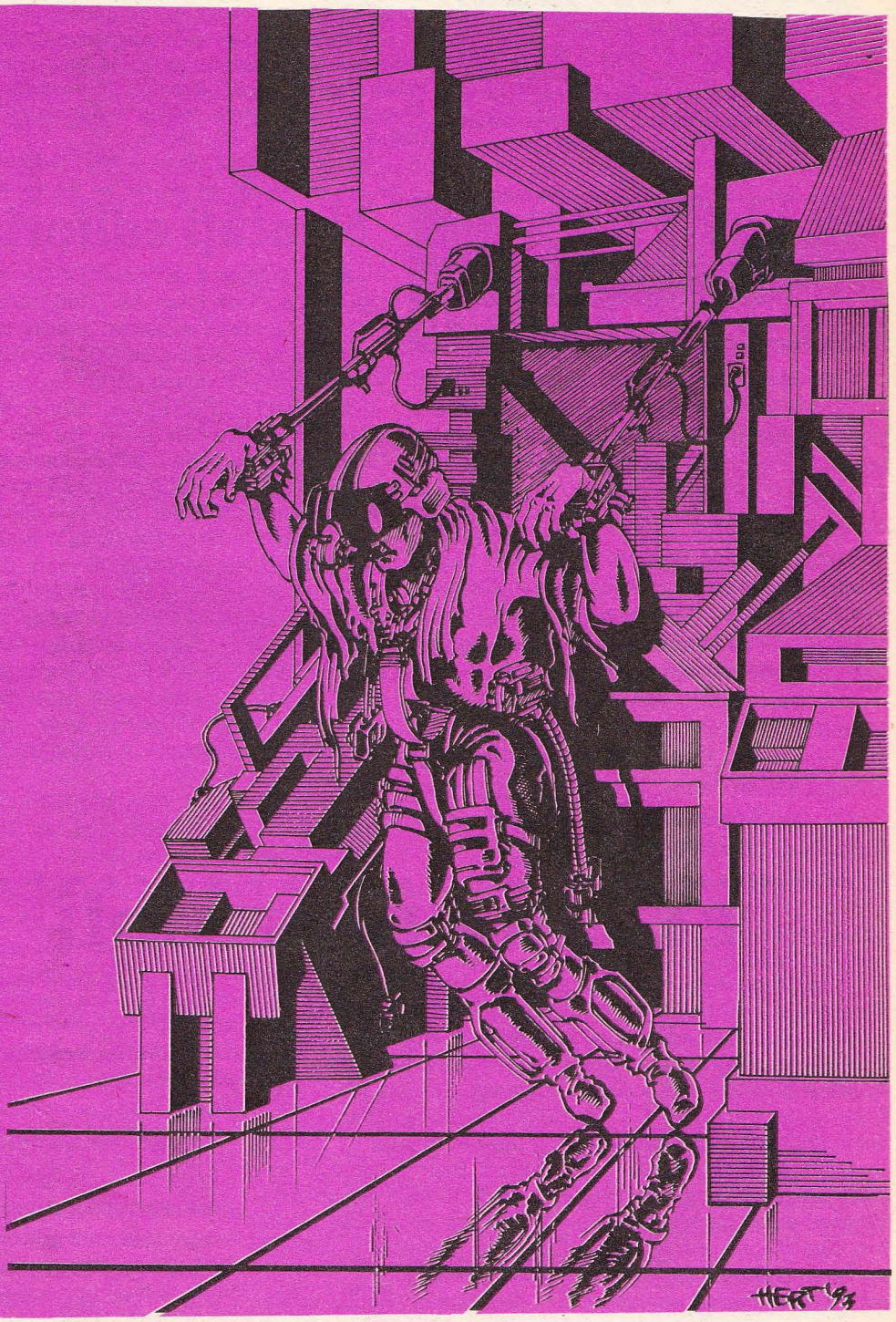

UN IMPERIU ÎNTR-O REPUBLICĂ

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

CENACLUL „PLANETAR“

Cenaclul de literatură și artă SF „Planetar Science-Fiction“

Înființat pe data de 12 iunie 1992. Ședințele se desfășoară săptămînal, joia, începînd cu orele 18, în incinta Observatorului Astronomic „Amiral Vasile Urseanu“, situat pe Bulevardul Ana Ipătescu. În cadrul lor se abordează tot ceea ce ține de fenomenul SF: creație literară, grafică și pictură SF, critică literară, comentarii pe marginea fenomenelor conexe SF-ului, prelegeri ale unor personalități ale literaturii SF și ale științei românești. Lunar, se vizionează filme SF.

Cenaclul are 102 membri înscriși, dintre care participă la ședințe, în medie, un număr de 35 – 40. Membri de onoare: Horia Aramă, Mihail Grămescu, Mihnea Moisescu, Harald Alexandrescu, Ștefan Ghidoveanu. Președinte: Pavel D. Constantin, vicepreședinte: Codru Păun, secretari: Eduard Pandele, Adrian Ronai, Victor Toroș.

Activitatea cenaclului

– Apariția a două numere din fanzinul „Planetar Science-Fiction“ în cuprinsul căruia s-au publicat producțiile membrilor cenaclului. Sînt în pregătire numerele 3 și 4.

– Participarea la cele mai importante manifestări ale fandomului românesc: tabăra de creație „Atlantykron '92“, RomCon '92, Festivalul „Quasar“ – Iași, Zilele „Helion“ – Timișoara, Conferința ProCon SF '92 – Buzău.

– Prezența în cadrul cîtorva emisiuni radiofonice (Radio România Tineret, Radio Nova 22) și TV (Știință și imaginație, Club SF).

– Activitatea desfășurată la cenaclu a dus la următoarele rezultate, pe plan publicistic: obținerea unei mențiuni la „Atlantykron '92“, povestiri, recenzii și lucrări grafice publicate în ziarul „Universul“ și în revistele „Anticipația“, „Star 2001“, „Astronautica“.

Deși foarte tînăr, datorită strînselor relații amicale dintre membri, a vîrstei lor entuziaste, cenaclul nostru poate fi considerat, în momentul de față, cel mai activ cenaclu de acest gen din Capitală.

În încheiere, oferim adresele la care puteți apela pentru înscrieri și/sau lămuriri suplimentare:

Pavel D. Constantin

str. Prunaru nr. 6, bl. 8, sc. B, ap. 37, sector 1, București.

Păun Codru

Calea Giulești nr. 44, bl. 7, sc. E, ap. 141, sector 6, București.

World SF
Romanian Branch

Sîmbătă, 13 martie membrii filialei românești a World SF (Asociația mondială a profesioniștilor) și-a desfășurat cea de-a doua ședință în același cadru primitor al sediului Fundației „Vladimir Colin“. S-a discutat Raportul despre activitatea fandomului românesc în anul ce-a trecut precum și alte probleme cum ar fi: desfășurarea Romconului din acest an, a Salonului de artă și bandă desenată SF și fantastică și vizita lui Norman Spinrad în România din vara aceasta.

Au participat: Ion Hobana, Mihnea Moisescu, Leonard Oprea, Alexandru Mironov, Mihai Bădescu, Valentin Nicolau, Mihaela Muraru Mândrea, Valerian Stoicescu, Sorin Ștefănescu, Ionuț Bănuță, Emil Bărbulescu, Vlad Ionescu.

Noutăți editoriale

● – MAȘINA ETERNITĂȚII de Marc Cliftonex & Frank Riley; Ed. CRISTIAN; 450 lei, 190 pag. Romanul a cîștigat premiul HUGO pe anul 1955 la WORLD SCIENCE FICTION CONVENTION din Cleveland, SUA.

● – ANTICIPAȚIA Nr. 495 – 496; Ed. ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ SA; 60 lei; 64 pag. Cuprinde ultima parte a „Loteriei solare“ de Ph. K. DICK, proze de Silviu Genescu, Mihai Haulică, Oana Durican.

● – CRON 19 (2/1993); infazinul ACSF – ului. Din cuprins: informații (în mare parte deja perimate); o pastilă de Dănuț IVĂNESCU; continuarea serialului de Daniel Walkther.

● EPION 5: fanzin al Grupului Școlar Industrial „ELECTROMUREȘ“; fanzin aflat în cel de-al treilea an de existență necunoscută de restul fandomului. Cuprinde texte preluate în special din Almanahurile „Anticipația“. 12 pagini, xeroxat.

● – ZIUA REÎNTOARCERII LOR: Poul Anderson; Ed. NEMIRA; 350 lei, 223 pag.; numărul 8 din colecția „Nautilus“.

JURNALUL S.F. SE PREZINTĂ

Marian MIRESCU
(n.13 august 1956)

Studii – 16 clase. Pasiuni:... pînă la urmă, una, banda desenată (rezultantă a filmului, picturii și literaturii). „Opera“: risipită prin fanzine, reviste, cărți, almanahuri, sertare, dulapuri, vise. Adică benzi desenate, ilustrații, coperte, traduceri, proză, filme de animație, fotografii, eseuri etc. Ca tot românul! Cum altfel? Nu-mi pot îngădui să fac decît o auto-prezentare „cantitativă“. În prezent, sînt un om normal (într-o epocă originală), dar știu,știu – sînt subiectiv!

Banalități... Așa că: Banda, vă rog!

TABĂRĂ DE STUDII

Între propunerile făcute la Convenția Națională de Science Fiction (Sîngiorz-Băi, 24 – 25 oct. 1992) s-a detașat aceea a organizării în județul Bistrița, în perioada 1 – 10 **sept. 1993 a Taberei de studii în science–fiction. Tabăra ar urma să reunească douăzeci de tineri autori de science–fiction** care să participe în principal la un program compact de cursuri și seminarii de teorie, sociologie, psihologie și tehnică literară, știință populară, domenii conexe etc. pentru a le ușura sincronizarea culturală cu domeniile amintite. Locul de desfășurare va fi ales între stațiunea Sîngiorz-Băi și Piatra Fîntînele (hotelul Dracula).

Inspectoratul pentru Cultură Bistrița-Năsăud, prin Casa de Cultură Sîngiorz-Băi, va asigura acoperirea cheltuielilor de prezență și activitate ale lectorilor.

Selectarea tinerilor scriitori ar urma să fie făcută de asociațiile specializate (în special FNTSF și ProConSF), dintre cei care s-au remarcat în ultimii ani în concursurile naționale și regionale. Pentru participanții cursanți costurile se vor ridica la suma de 35.000 lei/pers.

Instituțiile sau persoanele fizice care doresc să sponsorizeze această acțiune sînt rugate să ne contacteze telefonic la redacție. Tel.: 312.71.35 sau 0990/12.799 Inspectoratul pentru Cultură Bistrița-Năsăud.

Dumitru PRUTEANU

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

Colectivul de redacție:
Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOȘ, Lucian BĂBEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacției:
Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Coperta de: Dan RAIHERT

Urmăriţi de diavol

de CRISTOPHER FOWLEY

BIBLIOTECA S. F.

Fowley este un nou scriitor britanic ce pare a se bucura, în propria ţară, de un anumit succes. Prin urmare, lectura acestui roman se face din curiozitate.

În Londra se declanşează o „epidemie" de accidente mortale, unul mai bizar ca altul, care face ravagii. Fiul uneia dintre victime, Harry Buckingham, refuzînd ipoteza accidentului, începe o anchetă, pentru a descoperi, în final, că toate aceste decese sînt opera aceluiaşi autor: un puternic businessman, care a găsit modalitatea de a ucide indirect, prin intermediul anticelor rune satanice, recuperate printr-un suport informatic. Cel sau cea care le citeşte ajunge să „trăiască" halucinaţii dintre cele mai îngrozitoare.

Fowley face aluzie, în mai multe rînduri, la secvenţe din filmul lui Jaques Tourneur, „Întîlnire cu spaima". Dovada: romanul său împrumută multe dintre elementele intrigii filmului amintit. Fowley n-a făcut decît să le transfere în epoca noastră, modernizînd mijloacele utilizate ca runele să acţioneze asupra victimelor: ordinatoare, coduri secrete etc. Toate astea nu sînt cu adevărat novatoare.

Dar romaul a fost pus pe roate; dînd întîietate eficacităţii, Fowley neglijează, din păcate, psihologia personajelor sale, dintre care unele ar fi putut deveni intersante (în primul rînd, businessman-ul satanist). În ceea ce priveşte atmosfera degajată de filmul lui Tourneur, nu o regăseşti sub nici o formă în roman.

Contrar unui Clive Barker, unui Graham Masterton, sau unui Stephen Gallagher, care au reuşit să se impună de la primele lor scrieri, Cristopher Fowley nu este, pentru moment, o descoperire importantă în domeniu. Să-i aşteptăm următorul roman pentru a judeca mai bine!

traducere şi adaptare
Ioana MUNTEANU

CINE–NEWS

● Capodopera incontestabilă a anilor '80 este filmul „Blade Runner". Pentru realizarea acestuia, producătorii au fost sponsorizaţi de numeroase firme şi agenţii publicitare, ale căror imagini se întîlnesc foarte des, uneori obsesiv, de-a lungul filmului. Cu tot succesul filmului, majoritatea „potentelor firme" prezentate la premiera din 1982, astăzi se zbat în greutăţi financiare sau au falimentat. A fost vorba de un blestem sau doar proasta contabilitate?

● Pentru TERMINATOR 1, Arnold a încasat mai puţin de 1 milion de dolari. Pentru TERMINATOR 2, salariul a fost de 12 milioane dolari. Pentru ALIEN, Sigourney Weaver a primit 30 mii dolari, mai „binişor" a fost cu ALIEN 3, pentru care a primit 3 milioane dolari.

● În USA există un canal de televiziune care emite 24 din 24 de ore SF: SCI-FI CHANNEL...

● TOTAL RECALL a ieşit, la timpul lui, pe piaţa casetelor video, „înarmat" cu sistemul MACROVISION, cu scopul de a se apăra de copierile pirat: sistemul influenţează negativ calitatea copiilor.

● Se aude tot mai des de TERMINATOR 3 care, din surse neoficiale, s-ar părea că va fi TERMINATRIX, cu o femeie terminator. În locul clasicii „încleştări" dintre cyborgi şi oameni, s-ar părea că producătorii preferă relaţia metafizică dintre aceştia.

● Dacă nu ştiaţi, alienii au invadat de mult studiourile de film americane: 26 noiembrie 1990, la MATU SHITA (Panasonic – Technic – National) a cumpărat cu 6 miliarde de dolari MGA/UNIVERSAL. În 1989, SONY a achiziţionat casa de filme COLUMBIA, iar un american de origine australiană, Rupert Murdoch, studiourile FOX.

Ariton NICOLAE

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Marius GROZA
Sorin STOIAN
Corectură:
Corina ROMAN
Montaj offset:
Daniela TOTAN, Daniela VARKOLA
Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Grafică: PIERRE D. LACROIX

Science fiction românesc în Canada

Un fanzin canadian în plină ascensiune, **„Temps Tot"**, condus de Christian Martin, şi-a deschis paginile science–fictionului românesc. Astfel, în numărul 19 din iulie 1992, a fost publicată traducerea povestirii lui **Horia Aramă, Peluza**. Şi nu este decît un început, Christian Martin fiind cu adevărat deschis spre diferite colaborări. În cele 64 de pagini (format A5) ale sale, „Temps Tot" cuprinde povestiri, benzi desenate, interviuri, reportaje, articole, grafică, pe scurt – o diversitate de faţete ale imaginaţiei, semnate atît de debutanţi, cît şi de autori consacraţi.

Florin Leodor DĂNILĂ

CARTER, John: eroul ciclului de romane heroic-fantasy de E.R. BURROUGHS, avînd drept cadru de derulare a acţiunii planeta Marte (Barsoom, în „limba" marţiană).

CASSIOPEEA: constelaţie din emisfera boreală, cuprinzînd 5 stele strălucitoare dispuse în formă de „W", ocupînd – aparent – o poziţie simetrică faţă de Steaua Polară. Abordare S.F.: CHARLES DEFONTENAY – „Star ou Psi de Cassiopée."

CATASTROFĂ (CATACLISM): schimbare violentă şi bruscă în natură, care afectează mari suprafeţe sau chiar întreaga planetă; poate fi de origine naturală sau rezultat al unui plan sau program de concepţie umană ori extraterestră. Literatura S.F. se arată preocupată nu atîta de evenimentul în sine, cît de modul în care reacţionează individul şi colectivitatea /omenirea în momentul critic al producerii catastrofei, precum şi, ulterior, în lupta de combatere a consecinţelor ce decurg. Principalele tipuri de catastrofe tratate în naraţiunile S.F. sînt următoarele:

● *Catastrofe astronomice:* ciocnirea Terrei cu o cometă (H.G. WELLS – „În zilele cometei"), explozia Soarelui, respectiv transformarea sa într-o novă (RICHARD MATHESON – „The Last Day"; ROBERT A. HEINLEIN – „The Year of the Jackpot"), trecerea Pămîntului prin coada gazoasă a unei comete (ARTHUR CONAN DOYLE – „Centura toxică"), coliziunea Soarelui cu alt corp ceresc (H.G. WELLS – „Steaua"), ciocnirea Pămîntului cu un alt astru (EDWIN BALMER & PHILIP WYLIE – „When the Worlds Collide" şi „After the Worlds Collide") sau o altă planetă (FRANCIS CARSAC – „Robinsonii cosmosului").

TEME ŞI MOTIVE

● *Secetă prelungită*: J.G. BALLARD – „The Burning World" = „The Drought" şi JOHN CHRISTOPHER – „The Death of Grass" = „No Blade of Grass".

● *Cutremure de pămînt aducînd modificări structurale* reliefului şi condiţiilor de mediu: BEN BOVA – „O mică eroare de calcul" şi SAKYO KOMATSU – „Scufundarea Japoniei" (netradus în româneşte).

● *Inundaţii catastrofale, potopul universal:* J.G. BALLARD – „The Drowned World", NOELLE ROGER – „Le nouveau déluge" şi ROBERT A. HEINLEIN – „Water Is for Washing".

● *Vînturi, cicloane şi uragane devastatoare:* J.G. BALLARD – „Storm Wind" =„The Wind from Nowhere".

● *Stoparea bruscă a mişcării de rotaţie a Pămîntului:* H.G. WELLS – „Omul care putea face minuni".

● *Rarefierea atmosferei terestre:* A.R.BELEAEV – „Traficantul de aer".

● *Scăderea temperaturii, pînă la revenirea glaciaţiunilor:* DINU MOROIANU – „Polul intangibil", MICHAEL MOORCOCK – „The Ice Schooner" şi G.J.ARNAUD – seria „La Compagnie des Glaces".

● *Apocalipsul nuclear:* ROBERT MERLE – „Malevil", RENE BARJAVEL – „Ravage", NEVIL SHUTE – „On the Beach" şi multe, multe alte titluri.

● *Modificarea unghiului de înclinaţie a axei de rotaţie a Pămîntului:* JULES VERNE – „Întîmplări neobişnuite".

● *Scăparea de sub control a unor experienţe genetice* (răspîndirea de viruşi etc): STEPHEN KING – „The Stand".

● *Declanşarea unor molime sau epidemii:* MICHAEL CRICHTON – „Germenul Andromeda", EDMUND COOPER – „All Fool's Day" etc. În notă umoristică este demnă de menţionat povestirea lui H.G. WELLS – „Baccilii furaţi".

Mihaela şi Cristian IONESCU

Lacrimi pentru furnică

Iar l-am supărat pe tata şi m-a bătut atît de rău încît m-am învîrtit jumătate de oră în jurul unui copac. După aceea am descoperit că, de fapt, copacul era umbra mea. Vă daţi seama ce bătaie am luat. Dar asta nu-i nimic pe lîngă altele... şi toate astea din cauza că eu sînt ultimul copil şi pun întrebări şi sînt altfel decît ceilalţi fraţi. Altfel decît tata şi mama.

Odată am rămas înţepenit în pădure pînă ce o furnică, care se plimba pe sub cămaşa mea, a refăcut circuitul defect cu trupul ei. Am plîns pentru ea... ceilalţi nu plîng, nu pot să plîngă.

Eu sînt altfel decît ei, nu-mi bag degetele în priză la micul dejun, la prînz şi la cină. Nu, mie îmi place să merg prin soare, sînt altfel.

Cristinel NEDEA

Xerox

– Bună ziua!

– Bună ziua! Ce doriţi, vă rog?

– Spuneţi-mi, ce marcă de copiator folosiţi?

– Xerox. Un HC 467.

– Bună sculă! Dar garanţie acordaţi?

– Cinsprezece zile.

– Mda. Primiţi şi cărţi de credit?

– Desigur.

– În cazul ăsta aş dori să-mi faceţi şi mie o copie.

– Completaţi întîi acest formular. Cu majuscule.

– Imediat... Poftiţi!

– La ce scară doriţi copia?

– Unu pe unu.

– Perfect! Acum întindeţi-vă aici. Într-un minut va fi gata.

Într-adevăr, un minut mai tîrziu trecătorii au putut observa cum, pe uşa deasupra căreia stătea scris cu litere negre „Xerox" ieşeau un client mulţumit alături de copia sa.

Silviu PAŞOL CONSTANTINESCU

Istorie

NIMIC. Explozie. VIAŢA (?) Existăm! Timpul curge în favoarea noastră. EL ne vizitează. Descoperim multe. Sîntem cei mai tari! Descoperim arma. Nu sîntem cei mai tari. Ei nu ne mai vizitează. Timpul curge în defavoarea noastră. EXPLOZIE! NIMIC...

Traian BĂDULESCU

Motto: „Orice asemănare NU este întîmplătoare".

Privită din spatele cortinei, sala pare o haită de lupi flămînzi, adulmecînd prada. O simt. O aştept.

Ştie că peste cîteva clipe zeci de mii de oameni vor cădea în extaz, vor urla, vor tremura după cum le va dicta EL... EL. Regele. Îi iubeşte pe toţi, dar nu se poate abţine să zîmbească uşor dispreţuitor văzîndu-i tunşi ca EL, îmbrăcaţi în tricouri, fuste, pantaloni, chiloţi cu numele Lui, purtînd brăţări, mănuşi, pălării cu numele Lui, mîncînd din farfurii cu numele Lui, savurînd sucuri cu numele Lui. În acelaşi timp, nu poate uita că datorită lor este Regele. E drept că tot din cauza lor nu se poate plimba pe stradă ca un simplu trecător şi, oriunde s-ar duce, trebuie să cumpere totul în jur.

Iar acum îl aşteaptă. Tremură, palpită de nerăbdare.

Intră brusc pe scenă, printre faldurile cortinei şi, fără a le da timp să se dezmeticească, îi învăluie cu vocea lui gravă, catifelată. Orchestra, surprinsă, ratează intrarea, dar nimeni nu observă, nimeni n-are ochi şi urechi decît pentru EL. Îi fascinează, îi hipnotizează cu mişcările sale unduitoare de expert în arte marţiale. Sala geme, plînge, urlă, strigă, cîntă cu El; muzica Lui pătrunde în cele mai dosnice ascunzişuri ale creierului, accelerează pulsul, ridică mii de oameni în picioare, declanşînd o adevărată isterie colectivă. Ritmurile se îndrăcesc, ovaţiile se împletesc cu trepidaţiile pereţilor şi orgia din sală atinge apogeul. Acum trebuie să arunce eşarfa, care va fi sfîşiată în sute de bucăţi de haita de lupi înfometaţi, diversiune necesară pentru a-i permite să dispară la ultimele acorduri. Vacarmul îl însoţea pînă la cabină, dar nu revenea niciodată pentru bis. Îi lasă totdeauna copleşiţi, dar mereu mai înfometaţi, mai însetaţi de EL.

Stupoare. În seara asta se întîmplă imposibilul: Regele revine. Ceva mai presus de voinţa Lui îi întoarce paşii, îi conduce gîndurile. Urlă mai tare decît ei. Îi acoperă:

– Cine sînt eu? Spuneţi-mi voi, cine sînt eu?

Şi sub privirile îngrozite ale sălii amuţite, Regele se prăbuşeşte, strîngîndu-şi spasmodic cămaşa în dreptul inimii.

PREMIERĂ

– Fă-mă şi pe mine să înţeleg ce se petrece! Lucrăm împreună de cîţiva ani buni şi poţi să-i numeri pe degete pe cei care ştiu adevărul. Dar tu eşti expertul! Ăsta e al treilea şi, pentru fiecare, puteam să jur că e perfect. Şi totuşi, pînă la urmă îşi dau în petec. Mai grav mi se pare altceva: cu cît sînt mai perfecţionaţi, cu atît scapă mai repede de sub control! Ce justificare poţi găsi pentru ultimul? Tipul îşi vîrîse nonşalant o pipiţă sub pat şi încerca să facă amor cu ea. Ce s-ar fi întîmplat dacă nu-i descopeream la timp?

– Probabil, nimic deosebit. Individa n-ar fi bănuit nimic!

– Şi dacă ar fi mirosit ceva? Tu n-ai deosebi o femeie adevărată de una de cauciuc?

– În primul rînd EL nu este de cauciuc şi în al doilea rînd... Drace! Priveşte monitorul!

– Ce naiba face? Se întoarce, le spune ceva! Amplifică!

Şi atunci, din difuzoare un strigăt disperat le bombardă timpanele: „– Cine sînt eu? Spuneţi-mi voi, cine sînt eu?"

– Deconectează-l! Repede, la naiba! Un infarct în plus nu mai contează...

Şi degetul se îndreptă ferm spre buton...

– Mîine se va produce o nouă victorie a medicinii: Regele va fi salvat pentru a patra oară...

Ovidiu – Laurenţiu TUDORAN

Sfîrşit şi început

Adam, cel care apăsase pe Butonul Roşu, rămăsese singur în Cîmpia Morţii. Privi împrejur şi văzu că nu mai era nimeni, altul, decît el. El singur şi Universul.

Se întoarse către cer şi strigă: „O, tu, eternitate / O, tu, imensitate / Aşterneţi-vă pacea / Pe-acest pămînt lovit!"

Absolutul îl ascultă şi opri timpul în loc, restrînse spaţiul infinit într-un singur punct, le puse pe toate în geanta specială de lucru şi se întoarse acasă, obosit, după o zi lungă de muncă.

„Mîine iar o iau de la capăt", oftă el.

Cătălin DOGARU

LIPSTICK

Mihai HĂULICĂ

MARŢI. M-am infiltrat printre ei conform procedurii. Cred că n-au observat nimic. Totul curge firesc, într-o normalitate exasperantă. Deocamdată încerc să mă expun cît mai puţin. Metamorfoza e perfectă, dar am nevoie de timp pentru a mă obişnui cu noua înfăţişare. Şi asimilarea codului de comunicare îmi dă încă de furcă...

LUNI. Am început să plasez rujurile. Se vînd bine... Ca orice marfă din afară. După amiază, prima discuţie. Emoţie!

Ei se simţeau **bine**, eu mă simţeam **excelent**. Lor le era o **sete teribilă**, mie îmi era o **sete excelentă**. Ei au vrut foarte mult să mergem la film, eu am vrut **excelent**. Ei prevedeau că mîine va **ploua torenţial**, eu i-am liniştit spunîndu-le că va ploua **doar excelent**.

MIERCURI. Dimineaţă m-am întîlnit cu unul dintre ei. „Ce mai faci"? – l-am întrebat. „Bine" – a răspuns. I-am oferit un ruj. Şi l-a trecut peste buze. Am reluat întrebarea: „Ce mai faci?" „Excelent" – veni răspunsul. **Excelent!** Aşa trebuie...

Mai tîrziu am făcut o partidă de popice. El a lansat prima bilă. „Bună" – am zis. „Excelentă" – a replicat el. Am lansat şi eu o bilă. „Excelent!" – a exclamat. „Excelent!" – am confirmat.

Apoi el cheamă o nouă bilă. Am lansat şi eu o chemare. „Ţine tu scorul" – mi-a zis. „Ba, lansează-l tu" – l-am contrazis. „Hai, mai bine, să facem un şah" – s-a răzgîndit el. „Hai să lansăm un şah" – l-am aprobat.

VINERI. Stăteam la masă pe terasa berăriei. Unul din ei s-a apropiat şi m-a salutat din vîrful buzelor colorate: „Lansare excelentă!". I-am făcut semn să se aşeze. „Ce mai faci"? – l-am iscodit. „Excelent! Lansez beri." – mi-a răspuns. „Hai să lansăm încă două beri excelente" – l-am îndemnat eu. El s-a întors spre chelner şi a dat comanda: „Excelente! Două lansate la băiatu'!" Şi răspunsul veni uzual: „Lansează㠄...!" Cît am stat acolo i-am vorbit despre maioneză. L-a despărţire mi-a urat o „excelentare maioneză de lansări".

DUMINICĂ. Stocul de rujuri s-a diminuat considerabil. Am desfiinţat taraba. E de-ajuns să port cu mine cîteva. Se pare că au început să fabrice şi ei. Din ce, nu ştiu. Am văzut pe cineva, în piaţă, vînzînd. Striga cît îl ţinea gura, conform obiceiului lor: „la ruju'! la lipsticu'! Ruju' vorbirii excelente! Cine-l foloseşte poate comunica lansat cu oricine! Cu toată lumea! Cu toate lumile!"

Afacerea merge. Şi încă foarte bine. Se vede asta după buzele lor intens colorate.

Seara, în cameră, mă demachiez cu grijă, să nu mi se învălmăşească gîndurile.

LUNI. Străzi pline cu afişe reprezentînd un om cu buze de culoare oferind rujul unei fiinţe imaginate, probabil, ca aparţinînd unei alte civilizaţii. Seamănă puţin cu tharsienii...

Simpozion ştiinţific. Savanţi, o grămadă.

Ei vorbeau despre **zbor**, eu le-am vorbit despre ciuperci. Ei despre alte civilizaţii, eu despre ciuperci. Ei despre **ruj-contact**, eu despre **ciuperci**. Ei despre... Eu despre... Ei... Eu...

I-AM LĂSAT VORBIND DESPRE CIUPERCI.

MIERCURI. Cînd am ieşit din casă, portăreasa, o femeie între două vîrste, rujată excesiv, mi-a şoptit confidenţial că „peştind înscăunarea globului excelentă smîrc". Avea perfectă dreptate. I-am dăruit un ruj şi am rămas buni prieteni.

JOI. Azi am discutat despre zăpadă.

SÎMBĂTĂ. Praf; discuţii îndelungate.

DUMINICĂ. M-am odihnit. O merit.

LUNI. Unchi... Nepot.

MARŢI. Oraş.

MIERCURI. Şansă.

JOI. Mirobolant.

VINERI. Viaţă.

SÎMBĂTĂ. Parapsihobit.

LUNI. Lipstick.

MARŢI. Lipstick.

MIERCURI. Lipstick.

VINERI. A fost inaugurat primul Institut de Coloristică. S-au primit deja înscrieri pentru teze de doctorat în cromatică paralelă, metacoloristică integrată, psihofiziologia culorii, protocoloristică, mitocromatism dialectic şi istoric.

Se lucrează intens la restructurarea manualelor şcolare.

LUNI. O zi printre militari. Regulamente, disciplină, ordine, conformism, civism, eroism, datorie,

cinste, onoare...

Fiecare soldat poartă în ranită rujul.

MARŢI. Tinerii, adulţii de mîine, veşnicii partizani ai noului, au adoptat culoarea ca modă permanentă: îşi vopsesc părul, pleoapele, buzele şi defilează paşnic, fluturînd rujurile, scandînd: „Nu vrem arme, vrem lipstick!"

MIERCURI. Au fost publicate fotografiile noului drapel al Jocurilor Parapsiholimpice: pe un fond transparent incolor, rujul...

JOI. Au terminat vopsitul clădirilor. Acum sînt toate la fel.

VINERI. Încă din zori o mulţime imensă se îndreaptă spre noul monument al planetei. Pe ceea ce s-ar putea numi acoperiş, statuia gigantică a rujului, învăluită într-un halo tremurător, îşi trimite irizările colorînd totul: copacii, praful, aerul... O copie de dimensiuni reduse este purtată pe braţe de cîţiva oficianţi. Ajutorii lor aruncă în stînga şi-n dreapta rujuri, în timp ce mulţimea intonează Odele Rujului.

Cîţiva nevoiaşi, cu buzele decolorate, se aruncă în praf după o fărîmă de ruj. Sînt priviţi cu simpatie şi încurajaţi. Cei mai norocoşi dintre ei, recunoscători, îşi colorează pe loc buzele, pleopele, urechile. EXCELENT! EXCELENT!

SÎMBĂTĂ. Campanie electorală. Platforme politice, platforme de foraj, platforme... Plate, plate, plate... Fără nici o formă. Dar colorate. Mono.

Au amînat alegerile.

DUMINICĂ. Am găsit în cutia poştală următoarea scrisoare:

„Te lansez excelent. Solarul ciupercă în faţa mirobolantului. Fie ca praful parapsihobitant să lanseze zăpada. Lipstick! Lipstick! Lipstick!"

Limbajul lor s-a perfecţionat simţitor: aproape că nu mai există.

Totul a funcţionat cum era prevăzut.

Lipstick. Ce minunat sună acest cuvînt!

Nava mă aşteaptă...

* * *

E noapte. Soarele lor a apus de mult. În locul lui, pe cerul înstelat de deasupra, nava se profilează ca un ruj, răspîndind culoarea.

M-am arătat în ovalul porţii şi strigătele lor m-au umplut de fericire. Mulţimea şi-a împins în faţă reprezentanţii şi aceştia au cuvîntat: „Excelente! Lansează mirobolantul! Parapsihobitează viaţa noastră! Lipstick! Lipstick! Excelent!"

A fost un moment excelent. **Excelent!**

În sfîrşit! Gata. Misiunea terminată. Acum pot să-mi reiau înfăţişarea.

Intru în navă. Parcă am şi ajuns acasă. Cuplez circuitul MIM şi mima Excelentisimului îmi apare mai întîi în CUB, ca imagine, apoi se materializează.

Are buzele colorate. Cam violent, dar îi stă bine. Culoarea îl prinde.

Mă apropii de El şi îi ating mantia în semn de Umilinţă şi Supunere. El mă atinge stabilind contactul privilegiat. Comunicăm. Îi simt nerăbdarea. Ce altceva ar putea fi aceste vibraţii care, prin asonanţele lor, îmi creează şi mie o stare de nelinişte?

Îi raportez în detaliu desfăşurarea misiunii mele. Pare nedumerit. Şi gîndul lui, ca un val agresiv, îmi inundă creierul: „Wshaakingkaa..." E rîndul meu să fiu derutat. Îmi face semn spre ruj. Îmi mai aştern un strat de culoare pe buze şi-mi reiau raportul, terminînd apoteotic: „Lipstickul parapsihobitant mirobolează!"

„Excelent!" – vine aprecierea şi răsuflu uşurat. E mulţumit. Un alt val, mîngîietor de astă dată, mă pătrunde: „Gnr1".

Mulţumesc cu modestie.

Înainte ca mima Excelentisimului să se dematerializeze, primesc cu recunoştinţă îndemnul: „Lansează! Lansează! Lansează!"

Holograma dispare la rîndul ei şi binefăcătorul meu se materializează pe nava lui.

Singur. Din nou singur.

Mă demachiez, ca de obicei.

Cîteva rujuri zac aruncate într-un colţ.

O armă perfectă. Mai mult decît perfectă.

Contactele, reglajele, ecranul...

Constelaţii întregi, cu civilizaţiile lor, mă aşteaptă.

SCURT ESEU OBSCUR

Mihail GRĂMESCU

Într-o bună zi i se întîmplă să fie oprită de necunoscuți, persoane pe care nu le mai văzuse niciodată mai înainte dar pe care, în urma nenumăratelor confuzii, începuse deja să le învețe.

– Ce mai faci, Sigma?

sau:

– Noroc, Sigma!

o interpelau necunoscuții.

Evident, nici pe Sigma nu o văzuse niciodată, însă presupunea că trebuie să-i fie atît de asemănătoare încît nimeni nu-și dădea seama că ea și cealaltă nu sînt deloc una și aceeași persoană. Asta, mai la început, o și contraria, și protestase vehement. Era convinsă că necunoscuții ăștia foloseau o nouă formă de „agățat", însă, cu timpul, se convinsese că este chiar vorba de o confuzie. De atunci devenise tot mai curioasă de cine era și cum era Sigma asta, atît de asemănătoare ei. Este imposibil ca atunci cînd te cunoaște bine cineva, să te confunde chiar așa, cu neputință de identificat, fiindcă, oricum, există o serie de chestii mărunte, dar semnificative: gesturi, ticuri, haine, manifestări... Luase obiceiul de a-i studia pe cei care o salutau, încercînd să extragă cît mai multe informații despre Sigma cea necunoscută din prietenii pe care-i avea, din cine erau și cum se purtau cu ea. Vorba ceea, „spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești".

Cu vremea, Sigma devenise o obsesie obositoare.

Exista, în primul rînd, un bărbat care se manifesta extrem de intim și insinuant cu ipotetica Sigma, comportament trădînd o serie de relații obscure, ba chiar obscene – secrete, numai de ei știute. Jalnica înfățișare a acestui ins vădea faptul că Sigma nu era deloc o femeie prea de calitate. A, bineînțeles, nu era vorba de vreun zdrențuros (și, în cazul de față poate că ar fi fost mai bine să fie așa), era genul acela de student sau inginer, cu moravuri libere, bine îmbrăcat, fumînd țigarete de contrabandă și făcînd cu ochiul fetelor pentru care oprea, noaptea mai ales, mașina, să „salte pipițe fripturiste".

Femeia noastră singură, să îi zicem Alfa, în mod generic, desigur, Alfa nefiind un nume, deci Alfa nu dădea nici o atenție insistentului Don Juan, dar acesta nu părea impacientat de „farstițiile" ei, de parcă ar fi știut el ceva, în urma întîlnirilor cu ea plecînd de fiecare dată bine dispus.

Apoi mai era un tînăr romantic, genul de bărbat-fetiță, timid, îndrăgostit lulea, care se fîstîcea de fiecare dată cînd o vedea. Pe el îl simpatiza cel mai mult Alfa, și nu putea pricepe cum de Sigma era atît de fleață încît să nu-i acorde atenția cuvenită, fiindcă din comportamentul tînărului față de ea reieșea în mod evident că relațiile dintre el și enigmatica Sigma sînt cît se poate de efemere, necunoscuta bătîndu-și pur și simplu joc de el.

Tot felul de tineri și tinere o salutau zilnic, unii cordial, alții de-a dreptul obraznic, iar cîțiva chiar respectuos. Și, treptat, Alfa începu să-și dea seama că sosia ei era mai tînără decît ea (care nici ea nu era trecută propriu-zis de prima tinerețe, ci doar de „juventute", cum se spune, de „adolescența de coșuri").

Sigma era probabil o ușuratică învîrtindu-se printr-un mediu destul de interlop de pseudo-artiști mai mult sau mai puțin blazați sau pozînd o blazare ostentativă, prost înțeleasă. Alfa mai deduse și că Sigma avea un amorez cam bătrîior, dar „barosan" care o cerea în căsătorie; în fine, ce să mai vorbim, Alfa intra treptat într-un univers ciudat, într-o viață cu bucurii, cu plăceri, cu trădări, renunțări și umilințe, ca oricare viață.

Într-o seară – se plictisea îngrozitor în seara aceea: niciodată nu se simțise mai singură pe insula ei pierdută în mijlocul Oceanului cu ape trandafirii bătînd sacadat în nisipul plajei de aur, asemănîndu-se într-o reverie foarte tristă nimfei Calipso – tînărul-cel-timid o interpelă cordial, și Alfa acceptă să se ducă împreună cu el la o serată.

A fost un ceai bizar: o aglomerare de tipologii care mai de care mai excentrică, figuri dintre care unele le remarcase deja în urma nenumăratelor confuzii, altele însă complet necunoscute și noi, dar care, cu toții, păreau să o cunoască bine pe această Sigma cu care era confundată. Toți o cunoșteau bine, și totuși nimeni nu își dădea seama că ea nu e deloc ea, că este o necunoscută care joacă doar un rol bizar, ca să se distreze pe seama lor, impunîndu-și ținuta și gesturile pe care le putea avea Sigma, intuind-o și așteptînd-o din clipă în clipă pentru ca toată mascarada să ia sfîrșit în modul cel mai caraghios cu putință.

Dansase un dans cu tînărul ei partener, apoi altcineva o invitase, și cînd ea încercase să refuze, necunoscutul o luase cordial de după umeri, spunîndu-i:

– Hai, Sigma, lasă prostiile.

Băuse un pahar plin cu o băutură amară, care o amețise, și îi venea să rîdă așteptînd nostimul deznodămînt al revelației, cînd, spre hazul general, se vor trezi cu două Sigme și nu vor mai ști care este cea adevărată.

Dar Sigma nu mai apărea. Tînărul insistent și insinuant, pe care îl remarcase în nenumărate întîlniri, era și el acolo, și veni și el să o ia la dans. Fără să o întrebe nimic, de parcă ar fi fost un drept legitim al lui, și cînd ea încercase să protesteze, celălalt îi trăsese o palmă grea, și nimeni nu zisese nimic. Atunci încercase să plece, dar era prea tîrziu, căci doi dintre cei ce păreau foarte intimi cu adevărata Sigma, o trăseseră după ei într-o altă cameră, și avînd, se vede treabă, ceva mai vechi de rezolvat – o răfuială sau ceva de genul ăsta (ei tot vorbeau de o „plasă", de „tras plasă"),îi făcuseră ceva îngrozitor, ceva la care nu ar fi crezut niciodată că ar putea supraviețui.

Dar rezistase.

A doua zi, la servici, un coleg, unul anost și șters, la care arare ori se uitase sau căruia îi răspundea la salut doar cînd era în toane bune, o întrebase „Azi cînd ieși, Sigma?"

– Dar cine ți-a spus că mă cheamă așa? îl întrebase ea nedumerită.

– Nimeni, dar am auzit ieri, la ceai, pe toată lumea spunîndu-ți așa, și am crezut că te cheamă Sigma...

– La care ceai?

– Ei, „la care ceai"? – știi tu la care ceai...

Alfa se uitase atunci mai atentă la el și realizase spontan că nu-i reținuse figura cu o zi în urmă. Ce Dumnezeu! doar îl cunoștea de ani de zile. Dar, mai tîrziu, își spusese că oamenii se schimbă în astfel de situații, că, la ocazii, se îmbracă și ei mai altfel decît la lucru, că se mai aranjează și se pun la punct, așa că nu era chiar imposibil să fi fost, într-adevăr, și el la ceai.

Apoi mai fusese invitată și la alte ceaiuri, și ea se dusese. Răspundea inerțial invitațiilor, fără să-i facă nici o plăcere, dar se obișnuise așa. Își argumenta sieși că, de fapt, nimeni nu o cunoștea cu adevărat, și că tot ceea ce face sau i se întîmplă este trecut în alt cont pentru Marea Scadență. Își spunea că nu este ea, că este o alta. Toată lumea îi spunea acum Sigma, și cînd auzea apelativul acesta pe stradă se întorcea fiindcă știa că despre ea este vorba, și nu mai aștepta să răspundă și altcineva la el. Pînă cînd, într-o bună zi, și-a dat seama că nu mai există nici o Sigmă, că ea e Sigma și că viața asta este a ei.

– Ești fericită? o întrebă bărbatul de lîngă ea, un necunoscut pe care abia acum îl descoperea tolănit comod în patul ei.

„Ești fericită", de parcă asta ar fi avut vreo importanță, de parcă, pe lume, fericirea ar fi căutată și urmărită ca scop.

„Ești fericită", și „ți-a făcut plăcere", asta era tot ce știau să o întrebe atunci cînd voiau să fie gentili.

Dar trebuie sau nu căutată fericirea? Trebuie sau nu satisfăcută plăcerea?

„Sînt victima, se pare, a nu știu cărui blestem divin: rătăcesc de ici-colo, într-o continuă incertitudine, și cînd vă iau drept martori, voi, învățaților, ai perplexităților mele, nici nu termin bine ce am de spus, că vorbele voastre mă și acoperă de ocări. Astfel mă văd ținta celor mai grele injurii din partea celor care mă înconjoară și, îndeosebi, a celui care se ceartă mereu cu mine și care mă respinge: a celui care este de fapt ruda cea mai apropiată mie și care trăiește în casa mea".

Platon – Hippis major 304 c. 3.

– Ești fericită?

– Da, sînt fericită! răspunde femeia cu ochii înotînd în lacrimi. Fiindcă pe lume nimeni nu te întreabă despre fericire, pe nimeni nu-l interesează fericirea altcuiva, și, de fapt, nici măcar propria fericire. Pe nimeni nu-l interesează altceva decît eficiența, și nimeni nu se uită la crinii cîmpului cum cresc.

– Da, sînt fericită! fiindcă omul se comportă față de realitate ca față de o lucrare cu autor implicit: îi caută sensul și implicațiile, părîndu-i-se că și realitatea se comportă la fel față de el, luîndu-l tot ca pe o lucrare implicită, căreia îi caută sensul – acesta fiind probabil tributul plătit educației: culturii și civilizației, care repetă de nenumărate ori, pînă cînd ne intră tuturor în cap că „binele răzbate și triumfă", sau că „cine ridică sabia, de sabie moare", sau alte asemenea năzbîtii, vînzîndu-ne nouă, celor mulți, iluzia, surogatul unei lumi în care nu o să am niciodată acces, prezentată însă de regizori iscusiți, tot ca pe o lume a nefericirii și iluziei, colcăind tot sub deviza „binelui care tronează".

Însă Realitatea este o lucrare explicită și se comportă față de subiecți ca atare, luîndu-i cum sînt, și este drept că uneori explicitul nu contravine implicitului, dar, de cele mai multe ori, nu răspunde în nici un fel sensurilor pe care subiectul le caută inutil în fapte și lucruri, și atunci Realitatea, Individul, relațiile dintre ei, devin absurde și în conflict între cum este ea și cum este abordată, între cum este așteptată și cum răspunde, între intenție și faptă, între cum se așteaptă spectatorul și unde – și cum o percepe el și ce – fiindcă ea nu este nici așa și nici acolo unde o caută acesta.

Realitatea în sine este oricum: este și așa cum este, este și așa cum nu este, și de aceea Realitatea este măsura tuturor lucrurilor: a celor care sînt, fiindcă sînt, iar a celor care nu sînt, fiindcă nu sînt. Însă cum Realitatea este oglinda în care se reflectă observatorul, și cum unicul observator pe mărturia căruia poți pune preț ești tu însuți – adică Subiectul – și cum personajul acesta în lumea oamenilor este om, iar în lumea mirmidonilor-mirmidon, axioma devine „omul sau mirmidonul sînt măsura tuturor lucrurilor".

– Da, sînt fericită! Dar sînt alta! Eu nu mai exist! Eu, cea adevărată, m-am pierdut!

Și, sfîșiindu-și haina străină de carne de pe ea, Alfa, într-o clipă de disperare, de fericire și de nebunie divină, Alfa se regăsește și redevine, pierzîndu-se.

Luptă aprigă între generaţii

Fac parte din generaţia care a mîncat pe pîine „Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice". Viaţa avea rost în copilăria mea (prin anii '50), îmi amintesc numai şi numai pentru că de două ori pe lună apărea revista de 1 leu, la care îmi adăpam curiozitatea şi nevoia de visare. Mai tîrziu, crescînd la minte (nu în sensul practic, necesarmente social), dar rămînînd absolut convins că nimic sub soare (şi sub toţi sorii tuturor galaxiilor) nu rivalizează cu literatura SF, am făcut diligenţele necesare pentru a-mi cunoaşte idolii, scriitorii de SF: Sergiu Fărcăşan, Adrian Rogoz, Ion Hobana, Romulus Bărbulescu şi George Anania, Horia Aramă, Camil Baciu, Cecilia Dudu, Vladimir Colin. Fiindu-mi scris în stele să-i cunosc – şi dăruindu-mă natura şi cu o fire de o penibilă tenacitate – i-am cunoscut. I-am privit ani în şir pe giganţi, în rotunjimea lor monumentală, le-am sorbit cuvintele şi (telepat, ca şi ei) gîndurile. Deşi la un moment dat am observat că o parte a cărţilor mele sfinte („Fundaţia" şi „Eu, robot" ale lui „Doc" Asimov, „Ziua triffidelor a lui John Wyndham, „Sfîrşitul copilăriei" a lui Arthur C. Clarke) era fie necunoscută maeştrilor mei, fie incorect apreciată de ei. Şi am înţeles că, exceptîndu-l pe Sergiu Fărcăşan, zeii SF-ului românesc nu ştiau englezeşte, citiseră poveştile de care va spun, eventual, în franceză, în traducere proastă (Ion Hobana a învăţat engleza mai tîrziu) – şi, de aici, fisuri în piedestaluri, şubrezirea monumentelor, jale – în ce mă priveşte – mare.

M-am hotărît să iau taurul de coarne şi să fac ceea ce toată viaţa mi-a reuşit fără greş, adesea împotriva voinţei mele: mi-am depăşit atribuţiile. L-am criticat pe bunul, blîndul Adrian Rogoz, prietenul nostru, al tuturor, pentru incultura (în specialitate) a paginilor „Colecţiei...". Am anunţat sus şi tare că voi scoate la Craiova, unde locuiam, o revistă mai bună, mai occidentală, mai de mileniul III etc. I-am zdrobit inima, i-am supărat şi pe ceilalţi zei – prieteni cu mine deja, de ani mulţi –, am stîrnit furtuni peste furtuni, au rezultat, în timp, Almanahul Anticipaţia (în ale cărui începuturi am fost implicat), paginile SF din „Ştiinţă şi tehnică", „Magazin", „Argeş", „Tomis" etc. 12 antologii SF, o emisiune de radio (la foarte iubita „Exploratorii lumii de mîine" am trudit din greu, alături de excelentul Dan Ursuleanu), una la Televiziune (cu o medie de 5,9 milioane de telespectatori – „Ştiinţă şi imaginaţie"). A fost, îmi dau seama acum, un caz clasic de luptă între generaţii, cei de un leat cu mine i-am „terasat", cum se spune, pe foştii zei (oameni pe care îi iubesc năpraznic şi acum) – în virtutea legilor naturii.

Dar, în cursul bătăliei mi-am dat seama, de la un moment dat, că îmi gîfîiau în coastă alţii, gata să muşte. I-am îndrăgit din prima clipă: superbul Dan Merişca, profunzii Mihail Grămescu şi George Ceauşu, sclipitorul Alexandru Ungureanu, talentaţii Lucian Merişca, Dănuţ Ungureanu, C.T. Popescu, foarte activii Şt. Ghidoveanu, Mihai Bădescu, R. Haritonovici. Am iuţit pasul şi am tras plutonul după mine. Plutonul m-a depăşit şi a plecat spre orizonturile indescifrabile spre care merge viitorul.

SF-ul a devenit, după revoluţie, bun de larg consum. Generaţia mea se estompează încet, membrii ei se aşează în vitrine, altare, alături de foştii mei zei. Generaţia „Merişca" este la putere.

Dar... un profesor din Buzău (Călin Gheţu), altul din Cernavodă (Aurel Cărăşel) stîrnesc imaginaţia unor puşti. Puştii iau foc. Pleacă în trombă, nu ţin cont de reguli, legi, n-au timp pentru respect la adresa înaintaşilor: pleacă în haite la EuroCon-uri, fac Atlantikron-uri, scot „Jurnale SF" Rad tot.

Umiliţi, înaintaşii din imediata apropiere se retrag prin cotloane, îşi ling rănile, colţii le sticlesc a răutate. Luptă ascuţită între generaţii? Război în familia asta extraordinară care a fost întotdeauna fandomul SF? Da, de unde, nici vorbă, doar, cum spuneam, legile naturii şi ale societăţii.

Căci, Adrian şi Ionuţ Bănuţă, „fiare" ale tinerei generaţii, fiţi atenţi la cine vine din spatele vostru – şi terneţi-vă de răsuflarea lui fierbinte şi de colţii lui neiertători. Reprezentantul generaţiei care vă va da şi pe voi de-a berbeleacul este aici, printre noi, director de revistă, redactor şef, tehnoredactor, scriitor şi grafician în acelaşi timp, omul orchestră al viitorului (în SF). Se numeşte Alexandru Bogdan Nicolaev-Ungureanu şi el nu iartă: predestinat genetic, săracul, să bată elizeele cîmpii SF (tată scriitor, un bătrînel din generaţia de mijloc, pe nume Dănuţ Ungureanu; mama, Marina Nicolaev-Ungureanu, graficiană SF, idem), crescut prin cenacluri şi tabere SF – spre ce să se îndrepte bietul copil?

Ehehe, rîd vechii zei. Aşa da! rînjeşte generaţia mea. Haida-de! protestează alde Ovidiu Bufnilă sau Bogdan Ficeac. Ăsta? se miră zmeii de la „Jurnalul SF".

Dar eu îi anunţ că directorul revistei SF, aflat deja în clasa a II-a primară, îşi bate poveştile direct la maşina de scris. Primul episod al unui roman-fluviu se găseşte în acelaşi plic cu scrisoarea mea, alde Bănuţă, n-aveţi încotro, trebuie să-l publicaţi (nu v-aţi declarat voi publicaţie pentru debutanţi?). Şi, ca să vă clănţăne şi mai bine dinţii de frică, vă trimit alăturat poza maestrului.

Cu aceeaşi dragoste pe care întotdeauna am păstrat-o generaţiilor trecute, prezente şi viitoare,

Alexandru MIRONOV, fan SF ✍

Anecdote SF

● – Ai auzit, bunicuţo, că fata vecinului s-a măritat cu un plutonian?

– Şi ce dacă e plutonier, băiat bun să fie!

● Un mic orăşel din nordul Canadei este afectat de o pană de curent de mai bine de două săptămîni. Locuitorii sînt disperaţi. Într-una din zile, însă, pe la prînz, un OZN imens asolizează chiar în faţa primăriei, iar din interior coboară doi umanoizi.

– Sîntem de pe Marte, am venit să vă ajutăm!

Locuitorii aplaudă şi strigă de bucurie.

– V-am adus trei tone de lumînări!

● Un cyborg are un grav accident în urma căruia tehnicienii au fost obligaţi să înlocuiască o serie de componente. După un oarecare timp, se întîlneşte cu un alt cyborg.

– Am auzit că ai suferit un accident!

– Nu eu, răspunse. Celălalt.

● Un mare amator de automobile se opreşte în faţa unui OZN.

– Nu vă supăraţi, ce marcă este automobilul dumneavoastră?

– Dar nu-i un automobil, răspunse extraterestrul, este un OZN.

– Da! exclamă pămînteanul dezamăgit, credeam că este un Ford.

● În redacţia „Jurnalului SF" intră Moş Crăciun. Toţi redactorii sar în sus entuziasmaţi:

– Ce ne-ai adus, Moş Crăciun?

– Două schiţe şi un eseu!

● Un plutonian cumpără un frigider cu care se întoarce acasă.

– Nevastă, exclamă el bucuros, am cumpărat un reşou!

● Doi cheflii ies dintr-o cîrciumă, unul din ei se opreşte şi exclamă:

– Uite-l pe omul invizibil!

Nicolae C. ARITON ✍

Pasărea robot mortală

A fost odată o planetă care se numea Fexos. Fexosienii făceau întotdeauna războaie. Din cauza asta, planeta a explodat. Dar din Planetă a ieşit o Pasăre robot. Pasărea era din metal foarte ciudat.

Pasărea a venit pe Pămînt. Pe Pămînt era noapte. Dar deodată a început să se facă multă, multă lumină, deoarece pasărea strălucea foarte tare. Deodată pasărea a spart un geam de la o casă. Locuitorii casei s-au speriat şi au fugit din casă direct la poliţie. Şi cînd oamenii au spus la poliţie ce s-a întîmplat, nimeni nu i-a crezut. Dar în timpul ăsta, pasărea robot speria din ce în ce mai mulţi locuitori, iar oamenii care încercau să se lupte cu ea pasărea deschidea ciocul şi din cioc ieşea o energie şi dacă energia aceea atingea omul, omul murea.

Bogdan NICOLAEV UNGUREANU ✍

Lumii îi spuneau PĂDURE

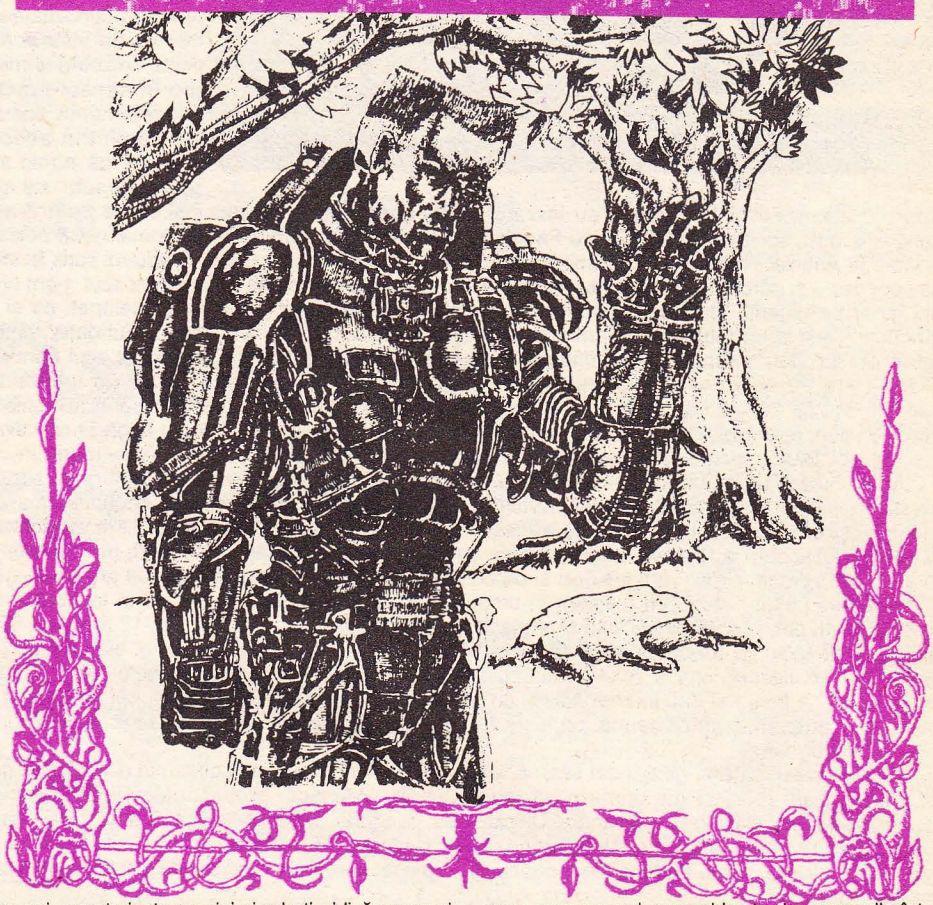

În clipa trezirii, în mintea căpitanului Davidson își făcură apariția două evenimente ale zilei precedente. Căpitanul rămase întins în întuneric și le privi pentru o vreme. Unul era bun: sosise transportul cel nou de femei. Să nu-ți vină să crezi! Erau acolo, în Central-ville, la douăzeci și șapte de ani-lumină de Pămînt cu NAFAL-ul și la patru ore de zbor pînă la tabăra Smith, transport de femele pentru împerechere al coloniei Noul Tahiti, sănătoase și curate, 212 capete de stoc uman a-ntîia. Sau, oricum, destul de bun. Cel de-al doilea eveniment era mai prost: un raport din Insulele Sterpe despre recolte slabe, eroziuni masive, o alunecare de teren... Șirul de 212 femeiuște pieptoase, bune de iubit, îi dispăru din minte atunci cînd își imagină ploaia ce turna pe pămîntul arat, transformîndu-l în noroi, apoi subțiind noroiul într-o zeamă roșie care curgea peste stînci, în marea șfichiuită de ploaie. Eroziunea începuse înainte ca el să plece de pe Insulele Sterpe pentru a prelua conducerea taberei Smith și fiind dotat cu o memorie vizuală excepțională, de tipul denumit eidetic, și-o reamintea acum perfect. Se părea că barosanul ăla, Kees, avusese dreptate: în locurile unde intenționai să organizezi ferme, trebuia să lași mulți copaci în picioare. Cu toate acestea, Davidson nu reușea să înțeleagă de ce o fermă de soia trebuia să piardă atîta teren prețios pentru copaci, dacă solul era întreținut cu adevărat științific. În Ohio nu era așa; dacă voiai porumb, plantai porumb și nu risipeai terenul cu pomi și alte chestii. Terra era însă o planetă îmblînzită, pe cînd Noul Tahiti nu. De aceea se găsea Davidson acolo, ca să-l îmblînzească. Dacă din Insulele Sterpe nu mai rămăsese acum decît piatră, la gunoi cu ele; începi iarăși, pe altă insulă, și te străduiești să iasă mai bine. Nu putem da greș, noi sîntem Oameni. O să înveți tu imediat ce-nseamnă asta, planetă nenorocită, gîndi Davidson și rînji în obscuritatea barăcii, deoarece îi plăceau infruntările. Oameni Gînditori; gîndi Femei, și șirul de figurine începu să i se perinde prin minte, zîmbind și legănîndu-se.

– Ben! urlă el, ridicîndu-se și lăsîndu-și tălpile pe dușumeaua goală. Adă repede apă fierbinte, iute-iute!

Răcnetul îl trezi complet. Se întinse, se scărpină pe piept, își trase șortul și ieși din baracă în lumina soarelui, făcîndu-le pe toate într-un șir rapid de mișcări. Era un bărbat voinic, cu mușchi puternici și-i plăcea să-și folosească trupul antrenat. Ben, creechul lui, pregătise apa; o pusese pe foc, ca de obicei, iar acum stătea și privea în gol, tot ca de obicei. Creechii nu dormeau niciodată, doar stăteau și priveau.

– Dejunul! Iute-iute! făcu Davidson, luîndu-și aparatul de ras de pe masa grosolană, unde creechul îl pusese alături de un prosop și de o oglinjoară proptită vertical.

Avea multe de făcut în ziua aceea deoarece, în ultima clipă înainte de-a se scula, hotărîse să zboare pînă la Central ca să vadă cu ochii lui femeile. Nu aveau să țină prea mult, 212 printre două mii de bărbați și, ca și în primul transport, majoritatea erau probabil Mirese de Colonie, deci numai vreo douăzeci-treizeci veniseră ca Personal de Recreere; dar puștoaicele alea erau niște gagici ale dracului de lacome și Davidson intenționa de data aceasta să fie primul la rînd cu cel puțin una dintre ele. Zîmbi în partea stîngă, păstrînd obrazul drept nemișcat sub lamă.

Bătrînul creeche se mocăia; avea nevoie de o oră ca să aducă dejunul de la bucătărie.

– Iute-iute! zbieră Davidson și Ben își împinse tîrșiitul fără oase în ritmul unui umblet.

Ben avea cam un metru înălțime, iar blana lui de pe spate era mai mult albă decît verde; era bătrîn și prost chiar și pentru un creeche, însă Davidson știa cum să se poarte cu el. Mulți oameni nu se puteau descurca cu creechii, de nimic buni, dar Davidson nu avusese niciodată probleme cu ei; l-ar fi putut îmblînzi pe oricare, dacă ar fi meritat osteneala. Totuși, nu merita. Adu suficienți oameni, construiește mașini și roboți, ridică orașe și ferme și nimeni n-o să mai aibă nevoie de creechi. Iar asta era o chestie bună. Planeta, Noul Tahiti, era realmente făcută pentru oameni. Curățată pe sus și pe jos, cu pădurile tăiate pentru a lăsa loc culturilor de cereale, cu sălbăticia, ignoranța și apucăturile primitive înlăturate, ar fi fost un paradis, un adevărat Eden. O planetă mult mai bună decît Pămîntul cel uzat. Ar fi fost planeta lui, deoarece, în adîncul firii, ăsta era Don Davidson: un îmblînzitor de planete. Nu era lăudăros, dar își cunoștea capacitățile. Pur și simplu, așa era el făcut. Știa ce voia și cum să obțină ceea ce voia. Și obținea întotdeauna.

Dejunul îi răspîndi o căldură plăcută în stomac. Buna dispoziție nu i se strică nici măcar atunci cînd îl zări pe Kees Van Sten îndreptîndu-se către el: un bărbat gras, alb și îngrijorat, cu ochii holbați ca niște mingi albastre de golf.

– Don, începu Kees fără să-l salute, nătărăii au vînat iarăși Căprioare Roșii în Fîșii. La Sală, în camera din spate, sînt optsprezece perechi de coarne.

– Kees, nimeni nu i-a oprit niciodată pe braconieri de la braconaj.

– Tu îi poți opri. De asta trăim cu legea marțială permanentă și de asta colonia e militarizată. Ca să se respecte legile.

Un atac direct din partea grăsanului! Era de-a dreptul amuzant.

– Bine, făcu Davidson împăciuitor. Îi puteam opri. Eu însă trebuie să am grijă de oameni; asta-i datoria mea, așa cum ai spus chiar tu. Iar oamenii sînt cei importanți. Nu animalele. Dacă un pic de braconaj îi ajută pe oameni să îndure traiul de aici, atunci intenționez să-nchid ochii. Trebuie să se distreze și ei.

– Au la dispoziție jocuri, sporturi, înregistrările celor mai importante evenimente sportive din ultimul secol, băuturi, halucinogene și un lot proaspăt de femei în Central. Eroii tăi de graniță sînt putrezi de vicii și nu este necesar să extermine o specie băștinașă rară doar „ca să se distreze". Dacă nu iei măsuri, va trebui ca în raportul meu către căpitanul Gosse să consemnez o abatere majoră de la Convenția Ecologică.

– N-ai decît să procedezi așa, dacă ți se pare nimerit, Kees, replică Davidson care nu-și pierdea niciodată cumpătul. Modul în care un european, cum era Kees, se înroșea la față atunci cînd nu-și mai putea controla nervii era cumva patetic. La urma urmei, continuă el, asta ți-e meseria. N-o să fac contestație; n-au decît să se certe la Central și să hotărască cine are dreptate. Vezi, Kees, de fapt tu vrei să păstrezi locul ăsta așa cum este acum. Ca pe o gigantică rezervație naturală. Pe care s-o privești, s-o studiezi... Perfect, doar ești un specialist. Noi, însă, sîntem niște tipi obișnuiți care-și văd de treburile lor. Terra are mare, mare nevoie de lemn. Pe Noul Tahiti am găsit lemn. Așa încît am devenit forestieri. Îți poți da seama că ne deosebim prin aceea că, la tine, Pămîntul nu este pe primul loc. La mine, este.

Kees îi privi pieziș, cu ochii lui rotunzi și albaștri.

– Este oare? Vrei să transformi planeta asta într-o imagine a Pămîntului, da? Un pustiu din beton?

– Cînd rostesc cuvîntul Pămînt, Kees, eu mă gîndesc la oameni. La bărbați. Pe tine te preocupă căprioarele, pomii, buruienile, perfect, asta-i păsărica ta. Mie însă îmi place să văd lucrurile în perspectivă, de sus în jos, și deocamdată sus se găsesc oamenii. Acum, sîntem aici; de aceea, și planeta asta va face ca noi. Fie că-ți place, fie că nu, este o realitate, așa stau lucrurile. Uite ce-i, Kees, aș vrea s-o întind pînă în Central ca să le văd pe noile coloniste. Vii și tu?

– Nu, mulțumesc, căpitane, răspunse specialistul și se îndreptă spre baraca laboratorului.

Era groaznic de furios. Enervat pe nenorocitele alea de căprioare. Erau într-adevăr niște animale mari. Memoria perfectă a lui Davidson și-o reaminti pe prima zărită chiar acolo, în Ținutul Smith: o umbră mare și roșie, înaltă de doi metri pînă la umăr, cu o coroană de coarne înguste și aurii, un animal iute și curajos, cel mai perfect vînat care putea fi închipuit. Pe Pămînt foloseau deja robocăprioare, chiar și în Munții Stîncoși și în parcul Himalaya, cele adevărate dispăruseră aproape complet. Creaturile astea reprezentau visul oricărui vînător. Așa încît aveau să fie vînate. Că dracu, le vînau pînă și creechii sălbatici, cu amărîtele lor de arculețe. Căprioarele trebuiau să fie vînate deoarece de asta se găseau acolo. Numai amărîtul ala de sensibil, Kees, nu putea înțelege. De fapt, individul era un tip deștept, dar nu îndeajuns de realist. Nu pricepea că pentru a cîștiga, trebuie să te dai de partea învingătorilor. Iar Omul, conchistador experimentat, cîștigă de fiecare dată.

Davidson se grăbi prin așezare, cu soarele dimineții în ochi, respirînd mirosul de lemn proaspăt tăiat și fumul dulceag al frunzelor înălțîndu-se prin aerul cald. Lucrurile erau destul de ordonate pentru o tabără forestieră. Cei două sute de bărbați din tabără îmblînziseră în numai trei luni o porțiune bunicică din sălbăticie. Tabăra Smith: două cupole mari din plastic ondulat, patruzeci de barăci din lemn, construite de creechi, gaterul și crematoriul, lăsînd un norișor albastru peste zeci de metri pătrați de bușteni și dherestea; mai sus, cîmpul de aterizare și hangarul del mare din prefabricate, destinat elicopterelor și mașinilor grele. Asta era totul. Însă atunci cînd sosiseră ei, nu existase absolut nimic. Numai copaci. Un codru întunecat de trunchiuri răsucite și încolăcite, fără de sfîrșit și fără de înțeles. Un rîu leneș acoperit și sufocat de pădure, cîteva colibe ale creechilor, pitite după tulpini, căprioare roșii, maimuțe păroase, păsări. Și copaci. Rădăcini, trunchiuri, ramuri, crenguțe, frunze; frunze deasupra capului și sub tălpi, în față și în ochi, nenumărate frunze pe nenumărați copaci.

În cea mai mare parte, Noul Tahiti era alcătuit din apă: oceane calde și puțin adînci, întrerupte ici și colo de recife, insulițe și arhipelaguri, precum și de cele cinci mari Ținuturi care alcătuiau un arc de 2.500 de kilometri în sectorul sferic nord-vest. Iar toate continentele acelea erau acoperite cu copaci. Ocean și pădure. Ele erau opțiunile pe Noul Tahiti. Apă și soare, sau umbră și frunze.

Oamenii se aflau însă acolo ca să risipească umbra și să transforme hățișurile în scînduri netede, care pe Pămînt erau mai prețioase decît aurul. Nu era nici o exagerare, deoarece aurul se putea obține din apa de mare, sau de sub ghețurile Antarcticei, pe cînd lemnul nu; lemnul era produs numai de copaci. Iar pe Pămînt devenise, într-adevăr, un lux necesar. De aceea, pădurile străine deveniseră lemn. Două sute de bărbați cu fierăstraie automate și topoare tăiaseră deja, în numai trei săptămîni, opt Fîșii, late de un kilometru și jumătate, în Ținutul Smith. Cioturile Fîșiei cea mai apropiată de tabără erau de acum albe și sfărîmicioase; tratate chimic, aveau să se transforme într-o cenușă fertilă pînă la sosirea coloniștilor permanenți, fermierii care aveau să se instaleze în Ținutul Smith. Acestora nu le mai rămînea decît să planteze semințele și să aștepte încolțirea lor.

Toate acestea se mai făcuseră odată, de mult. Asta era ceva straniu și reprezenta, de fapt, dovada că Noul Tahiti era destinat oamenilor. Tot ceea ce se găsea acolo venise de pe Pămînt cu un milion de ani în urmă. Iar evoluția urmase o linie atît de asemănătoare încît recunoșteai imediat orice: pin, stejar, nuc, castan, brad, ilice, frasin, căprioară, pasăre, șoarece, pisică, jder, maimuță. Bineînțeles, umanoizii de pe Hain-Davenant pretindeau că ei făcuseră lucrul acesta, în aceeași perioadă în care colonizaseră Pămîntul, dar dacă-i ascultai pe ET-ii ăia, descopereai că ei ar fi populat toate planetele din galaxie și-ar fi inventat totul, de la sex și pînă la pioneze. Teoriile despre Atlantida erau mult mai realiste și planeta ar fi putut foarte bine să fie o colonie atlantă uitată. Oamenii însă muriseră. Iar ființa cea mai asemănătoare lor, care se dezvoltase din linia maimuțelor pentru a-i înlocui, era creechul - înalt de un metru și acoperit cu o blană verde. Ca ETi erau paște standard, dar ca oameni erau un vax - pur și simplu nu le semănau. Poate încă vreun milion de ani... Conchistadorii apăruseră însă mai devreme. Acum evoluția nu mai avea pasul unei mutații întîmplătoare, o dată la un mileniu, ci viteza navelor stelare ale Flotei Terrane.

– Hei, căpitane!

Davidson se răsuci, cu o reacție întîrziată doar cu o fracțiune de secundă, dar în destul ca să-l nemulțumească. Planeta asta blestemată avea ceva în ea, în soarele auriu și cerul albicios, în brizele moi come care aduceau arome de frunze și polen, ceva care te făcea să visezi cu ochii deschiși. Hoinăreai, gîndindu-te la conchistadori, la destin și la alte chestii, și începeai să te miști încet și leneș ca un creech.

– Neața, Ok, îi răspunse șefului tăietorilor de lemne.

Negru și vînos ca un cablu de oțel, Oknanawi Nabo era opusul fizic al lui Kees, dar avea aceeași privire îngrijorată.

– Ai o clipă liberă?

– Sigur că da. Ce te frămîntă, Ok?

– Împuțiții ăștia mici.

Se rezemară cu spatele de o balustradă ruptă. Davidson își aprinse prima marijuana a zilei. În lumina soarelui, fumul albăstrui și cald se înălța lent în văzduh. Pădurea dinapoia taberei, o Fîșie netăiată, lată de cinci sute de metri, era plină de zgomote: pocnituri, trosnituri, scîrțîieturi, foșnete, fîșîituri, sunetele care populează totdeauna pădurile dimineața. Poiana aceea ar fi putut să fie Idaho în 1950. Sau Kentucky în 1830. Ori Galia în 50 î.e.n. „Țiu-ui", ciripi în depărtare o pasăre.

– Mi-ar place să scap de ei, căpitane.

– De creechi? Cum adică, Ok?

– Să-i las să plece. La gater nu-i pot face să muncească îndeajuns ca să am motiv să-i păstrez. Nu reprezintă decît, pur și simplu, o bătaie de cap.

– Lucrează, dacă știi cum să-i iei. Ei au ridicat tabăra.

Chipul de obsidian al lui Oknanawi era neclintit.

– În fine, pesemne că tu știi cum să-i iei. Eu nu știu. Făcu o pauză, apoi urmă: în cursul de Istorie Aplicată, pe care l-am urmat în timpul pregătirii pentru Zone de Frontieră, se spunea că sclavia n-a dat niciodată roade. N-a fost rentabilă.

– Așa-i, dar aici nu-i sclavie, Ok, băiatule. Sclavii înseamnă oameni. Cînd crești vite, e vorba de sclavie? Nu. Și e o ocupație rentabilă.

Oknanawi încuviință impasibil, dar continuă:

– Sînt prea mititei. Am încercat să-i înfometez pe cei mai rahitici. Pur și simplu, stau și se zgîiesc în gol.

– Sînt mici, așa-i, dar nu te lăsa prostit, Ok. Sînt duri; au o rezistență colosală și nu simt durerea la fel ca oamenii. Nu uita asta, Ok. Tu crezi că dacă-l pocnești pe unul este ca și cum ai lovi un copil. Crede-mă, dacă ar fi după ce simt ei, puteai tot atît de bine să dai într-un robot. Uite, te-ai culcat cu cîteva din femele și-ai văzut că parcă nu simt nimic, nici plăcere, nici durere; stau acolo, ca niște saltele, indiferent ce le-ai face. Toți sînt așa. Poate c-au mai mulți nervi primitivi decît oamenii. Ca peștii, de pildă. Să-ți zic o chestie scîrboasă, apropo de asta. Pe cînd eram în Central, înainte de a veni aici, unul din masculii îmblînziți a sărit la mine. Știu că ți s-a spus că ei nu luptă niciodată, însă ăsta a venit glonț la mine și noroc că nu era înarmat, altfel m-ar fi omorît. Aproape c-a trebuit să-l ucid, ca să-mi dea drumul. Și revenea tot mereu. E incredibil cîte lovituri a primit, fără ca măcar să le simtă. Ca un gîndac pe care trebuie să-l strivești, deoarece nu știe c-a fost deja călcat. Uite-aici.

Davidson își aplecă țeasta tunsă perie și arătă o umflătură înapoia uneia dintre urechi.

– Era aproape gata să-mi facă felul - asta după ce-i rupsesem brațul și-l umplusem de borș pe față! Nu mai reușeam să-l opresc... Ok, toată chestia e că creechii sînt puturoși, proști, trădători și nu simt durerea. Trebuie să fii dur cu ei.

– Nu merită oboseala, căpitane. Blestemații ăștia verzi nu vor să lupte, nu vor să muncească, nu vor să facă nimic. Decît să mă enerveze.

În mormăitul lui Oknanawi se simțea o amabilitate, care nu reușea însă să-i mascheze încăpățînarea. Nu avea să-i bată pe creechi, pentru că erau cu mult mai plăpînzi decît el; asta era clar în mintea lui și deveni evident și pentru Davidson, care acceptă imediat ideea. Știa cum să-și manevreze oamenii.

– Fii atent, Ok. Încearcă următoarea chestie: adună-i pe șefii lor și spune-le că ai să-i injectezi cu halucinogene. Mescalină, opiu, orice, ei nu le deosebesc, dar se tem de ele. Nu exagera și-ți garantez c-o să ai succes.

– De ce le e frică de halu? întreabă șeful de echipă.

– De unde să știu? Femeile de ce se tem de șoareci? Ok, în privința femeilor și a creechilor, nu căuta explicații! Apropo de tipe, tot mă duc la Central acum, vrei să pun mîna pe vreuna pentru tine?

– Mai bine ia mîna de pe cîteva, pînă pot pleca și eu, rînji Oknanawi.

Pe lîngă ei trecu un grup de creechi, cărînd o bîrnă lungă de 12x12 pentru Sala de Recreere ce se construia în josul rîului. Siluetele micuțe și lente transportau bîrna uriașă aidoma unei furnici care duc un greier mort și înțepenit. Oknanawi îi privi și rosti:

– Căpitane, adevărul e că mă trec fiorii.

Afirmația suna straniu, mai ales venind din partea unui tip dur și liniștit, ca el.

– De fapt, Ok, sînt de acord cu tine: nu merită nici deranjul, nici riscul. Dacă căcăciosul ăla de Lyubov nu era pe aici și nici colonelul nu se încăpățîna într-atît să respecte Codul, cred c-am fi putut curăța zonele astea în care ne-am stabilit, în loc să recurgem la chestia cu Munca Voluntară... Mai devreme sau mai tîrziu, tot au să dispară, și, cu cît mai repede, cu atît mai bine. Asta-i situația. Dintotdeauna, rasele primitive au trebuit să se încline înaintea celor civilizate. Sau să fie asimilate. Dar e sigur, ce naiba, că n-o să asimilăm niște maimuțoi verzi! Și după cum ai spus chiar tu, sînt destul de deștepți ca să nu-i crezi pe de-a întregul. Ca maimuțele alea mari care trăiau cîndva în Africa, nu mai știu cum le zicea...

– Gorile?

– Așa. O să ne descurcăm mai bine aici, fără creechi, tot așa cum ne-am descurcat mai bine fără gorile în Africa. Ne stau în cale... Însă Tata Ding-Dong spune să folosim munca creechilor, iar noi o folosim. O vreme. Este? Pe diseară, Ok.

– Este, căpitane.

Davidson intră în cartierul general al taberei: un cub de scînduri de pin, cu latura de 4 metri, două birouri, un răcitor de apă și locotenentul Birno, reparînd un walkie-talkie.

(va urma)

Traducere de Mihai Dan PAVELESCU

Victor NĂNESCU

Aproape, zace fiara

Băştinaşii îl încojurară, fluturînd sulițele şi scoţînd strigăte răguşite. Lîngă totem bubuiau tobele, iar femeile dansau cu paşi mici, lovindu-şi ritmic palmele de coapse. Flăcările aruncau lumini leneşe pe trupurile cafenii. Seara se lăsase ca o cortină, purtată pe aripi străvezii de libelulă.

Lester îl zări într-un tîrziu pe vrăjitorul care ghicea viitorul în fumul ce se ridica dintr-un pumn de tăciuni cu adaos de smocuri de păr de sălbăticiune. Simţi privirea lui Kenda, şeful tribului. Îşi mîngîie mustaţa căruntă; dormise o zi şi o noapte, obosit de drumul întortocheat prin junglă. Acum aştepta ca vîrful de fier al săgeţii pe care vrăjitorul o aplecase spre foc să se înroşească, să fie smuls de pe lujerul său de os îngălbenit şi, învelit într-o fişie de piele netăbăcită, să se transforme într-un talisman aducător de noroc.

Ca la un semn, dansul se opri. Kenda se apropie, purtînd carabina şi sacul cu cartuşe. Arma luci prietenoasă cînd bărbatul alb îi atinse trăgaciul unsuros şi patul scrijelit ca un raboj. Ţeava, caldă, ca şi cum ultimul glonte ar fi fost trimis către ţintă nu cu mulţi ani în urmă, ci chiar atunci, fără intenţie, ca o silabă a amintirilor.

Vrăjitorul se ridică de la locul său. Podoabele din fildeş îi modelaseră cu greutatea lor mersul, înclinîndu-i trupul în faţă. Trecînd prin dreptul lui Lester, îi aruncă acestuia o privire, apoi se aşeză solemn printre războinicii săi.

– Să-ţi dau cîţiva oameni? întrebă Kenda.

Lester îl bătu amuzant pe umăr. Se simţea încă tînăr şi vroia să facă totul singur. Ceru patru torţe. Pentru animale, focul rămînea arma cea mai de temut.

– În zori, vă aduc Fiara, promise cu gravitate şi dispăru în întuneric.

Jungla îl primi ca pe un vechi partener de poker: nu încerca să trişeze, dar nici nu lăsa deoparte cacialmaua. Jungla era un prestidigitator capricios. „Ca şi bătrînul vraci, n-a fost nevoit să mă atingă pentru a mi-l dărui" îşi zise simţind abaterea talismanului prins la încheietura mîinii stîngi cu o liană subţire, perfect înnodată, astfel încît ar fi trebuit să o taie dacă dorea cumva să o desfacă. Ajunse într-un luminiş. **Amintiri:** Kenda aducîndu-i fluturi, larve, flori nemaivăzute... Uneori vînau împreună. Tribul preţuia îndeosebi elefanţii.

Solul vibră şi zgomotul crengilor rupte şfichiui celelalte glasuri ale pădurii, impunîndu-le Tăcerea. Lanterna clipi şi se stinse. Mişcîndu-se greu, dar cadenţat, uriaşul pătrunse în luminiş. Ca talie, depăşea cu mult cel mai impozant exemplar văzut vreodată de Lester. Ridică trompa; avea colţii rupţi. „E pe moarte" gîndi omul şi aprinse o torţă. Elefantul se prăbuşi lent pe o parte, răsuflînd bolborosit sînge şi spumă. Lester înaintă prudent, incitat de apariţia unui miros necunoscut, dulceag şi totuşi iute. Kenda îi oferise fildeş în schimbul Fiarei, dar îl refuzase, bănuind că era vorba numai de un leopard solitar devenit agresiv în urma împuţinării vînatului. Cercetă din ochi elefantul. Un leopard, singur, nu era în stare să facă aşa ceva. „Muşcăturile ar putea fi de păianjen, dar sînt prea mari, plăgile seamănă cu cele provocate de braţele cu ventuze ale caracatiţei, contuziile sînt localizate bizar, în spatele urechilor", inventarie uimit, trezindu-şi vechea patimă a biologului ratat.

Adulmecă atent: iz persistent, ciudat. Păsări de noapte luîndu-şi zborul, şuierul bifurcat al şerpilor... Observă un arbore pe jumătate prăbuşit, ale cărui crengi atingeau pămîntul. Urcă, pierzîndu-se în frunzişul compact, după ce în prealabil încropise din torţe şi frunze un mic rug, lîngă cadavrul elefantului. Rămase în aşteptare, sigur pe intuiţia sa. **Amintiri:** – Braconaj, domnule. E clar! Nu văd de ce mai insişti. Institutul nostru nu poate tolera scandaluri provocate de membrii...

– Interdicţia de a vîna a fost oficializată la un an după sesizarea mea în Africa. Trofeele care mi-au fost confiscate erau vechi de cîteva luni cînd autorităţile...

– Dovezi! Martori!

– Kenda.

– Să fim serioşi. Un negru! Te rog să părăseşti imediat Institutul. Bună ziua, domnule.

Sesiză uşorul balans al ramurilor şi sări în ultimul moment, evitînd atacul neaşteptat... Se rostogoli la pămînt. Avu vreme să aprindă rugul. Urletul Fiarei căreia prada i-a scăpat izbucni deodată, concentric.

„O înregistrare" îi trece prin minte, avînd imaginea unui risipiri haotice de difuzoare care repetau ca un ecou răgetul animalelor. Respiră adînc. Sudoarea îi năclăise părul, înfierbîntîndu-i fruntea. Urmărea tremurul aproape imperceptibil al coroanei arborelui care îi servise ca refugiu; pentru o fracţiune de secundă zări **ceva** alunecînd la adăpostul ierburilor. Liniştea, ca o prevestire... Înălţă carabina. Şansa: în tufişuri, sclipirea umedă a unor ochi sălbatici. Trase. Tunetul împuşcăturii acoperi urletul de moarte al Fiarei.

Nemişcare. Lester încărcă arma. Trăsese trei focuri, dar nu îl percepuse conştient decît pe primul. Păşi nesigur, călcînd în picioare bestialitatea spaimei. Sînge împroşcat pe trunchiuri, pe frunzele mari şi lucioase... Roti raza lanternei şi descoperi un ochi-care-nu-era-tocmai-ochi. Luă de jos un fragment de ţesut. „În intimitate, structura e artificială" admise, încă nedeplin convins de **dreptunghiurile înlănţuite, sidefii**, pe care le vedea. **Amintiri:**

– Sîntem ai junglei.

– Da, Kenda, îi aparţineţi într-un mod atît de straniu încît uneori am impresia că legile care guvernează lumea voastră nici nu sînt de fapt ale oamenilor, sau ale Pămîntului.

„Gloanţele au fost brizante" îşi spuse înciudat: Fiara, rănită, fuge înspre mlaştini, sfîşiindu-i amintirile şi ademenindu-i speranţa. „Aş fi avut nevoie de un tun" zîmbi amar, în gînd.

Pădurea îl lăsă să treacă. Încolăcite, lianele atîrnau ca nişte şerpi ghiftuiţi. Palmele îi deveniseră alunecoase, îmbibate parcă de sevă vegetală. Solul, moale: nisip amestecat cu rădăcini veştede şi cheaguri de lujere strivite. **Dreptunghiuri, sidefii, înlănţuite.** Se opri. Culese ca pe nişte flori cu nectar otrăvitor, solzi-care-ar-fi-putut-fi-solzi. „Ca şi cum s-ar destructura, pe măsură ce forţele i se epuizează. Un hibrid, o incluziune de viaţă într-un sistem artificial purtînd masca unei fiinţe fabuloase!" concluzionă.

Urme... Se aplecă să le cerceteze. Ţipăt jalnic de pasăre lovită. Ascultă încordat. Sîngele îi pulsa neliniştit, ca după o alergare de mai multe mile, asurzindu-l. Aerul îi pătrunse în plămîni o dată cu un excitant olfactiv morbid, un iz de putreziciune menit a căpăta argument de capcană a simţurilor. Lester rînji. Porni mai departe, umplînd sacul pe care îl ducea pe umăr cu mărturiile trupului Fiarei. Kenda îl păstrase, pe lîngă carabină, cărţile din tinereţe, halatul, un microscop, adăpostite în coliba vraciului. „Sper că nu s-au spart chiar toate eprubetele" îi transmise în gînd lui Kenda. Va redacta un raport şi Fiara va fi Dovada. „Răscumpără-mă!" îi ceru aproape orbit de lacrimi de noroi, urmărind cu toate tentaculele voinţei sale cărarea piezişă a animalului.

Lester auzi un vuiet continuu, obsedant. Gîfîia, năduşit, el însuşi o Fiară.

Pămîntul ferm înainta în mlaştină ca o peninsulă. O dîră de sînge. Grăbit, flămînd de revanşă, apucă hotărît arma. Umbrele junglei, sfîşiate de lumina ceţoasă a zorilor. Difuz, peisajul se estompa, abandonînd o singură certitudine: nisipurile mişcătoare. Atunci veni o clipă care i se păru a fi o cuantă blestemată a stării de perpetuă veghe între viaţă şi moarte: silueta întunecată, lipsită de contur precis a Fiarei-care-ar-fi-trebuit-să-fie-o-Fiară, se răsucea sorbită în adîncul unui alt organism, perfid şi indiferent în cruzimea sa învălmăşeală destructivă: nisipuri-mişcătoare-care-erau-ceea-ce-ar-fi-trebuit-să-fie-şi-nu-altceva.

Lester se simţi îmbătrînind o dată cu închipuirile sale. Abia cînd soarele străpunse acoperişul foşnitor al junglei găsi puterea să se ridice şi să pornească spre sat.

Greutatea sacului, devenită în timpul nopţii familiară, îl buimăci. „Dar n-am pierdut Dovada!" exclamă în sinea lui. Va conserva bucăţile de carne-simbolizînd-carnea şi Institutul va accepta, silit de împrejurări, să...

Rămase nemişcat, avertizat de liniştea care domnea în jur. Soarele răsărise de cîteva ore. Satul, cufundat în Tăcere. Oamenii, fiecare în poziţia în care fusese surprins de împietrire.

Lester se strecură prudent, cu carabina în poziţie de tragere. Întoarse capul. Nimic nu mişca. Kenda, aplecat să bea din oala de lut ars; apa nu se evaporase încă. O femeie alăptînd. Sub vasul metalic în care vraciul amesteca leacuri, tăciunii mocneau calzi.

Lester atinse cu degetele fruntea lui Kenda, rece ca marmora. Un frig interior care nu avea nimic comun cu nefiinţa. Un mecanism funcţionează, nu trăieşte. Disecat, Kenda i-ar fi arătat lui Lester că energia i se epuizase, sau poate că sursa de energie fusese anihilată şi din cauza aceasta... Dar lucrul, înţeles deja, avea totuşi gustul absurdului.

Străbătu cu paşi egali satul populat cu marionete-cîndva-vii. Coliba vraciului. Respiră obosit, nedecis, apoi intră şi puse la fiert seringa. După un timp, pregăti un preparat. „Ce fel de raport ar putea redacta un tip care în loc de globule roşii ar avea în sînge minuscule dreptunghiuri sidefii, înlănţuite?" gîndi înainte de a privi prin microscop şi renunţînd premeditat la formularea aceleaşi întrebări vis-a-vis de cei cărora le-ar fi fost destinat raportul-semănînd-foarte-bine-cu-un-raport.

Premiul pentru originalitate, tabăra Bucium (Iaşi), 1986.

Mack Reynolds

Suflete de vînzare

Ţinînd seama de dificultatea achiziţionării unor rarităţi, precum o bucată de corn de inorog şi trei picături de sînge de fecioară, era deconcertantă apariţia spiritului înainte de invocări. De fapt, nici nu apucase să deseneze pentagrama protectoare cînd entitatea se materializă.

Încă neîncrezător după atîtea luni de căutare, Norman Wallace îşi privi vizitatorul. Celălalt era cu totul altfel decît se aştepta tînărul. Amintea cumva de Lincoln, cu faţa aproape frumoasă în infinita-i tristeţe.

Spiritul arătă spre pentagramă. „Superstiţie! N-ar servi la nimic dacă aş vrea cu adevărat să-ţi fac rău. Sînt însă incapabil de o asemenea agresiune. Omul poate alege, are liber arbitru; noi, cei de pe alte lumi, nu putem decît să-l ajutăm să distrugă sau să creeze: nu putem iniţia".

Norman era tulburat, dar nu atît încît să nu poată vorbi. Arătă ingredientele, poţiunile şi tămîia strînsă şi spuse, aproape indignat: „Încă n-am îndeplinit ritualul".

Celălalt încuviinţă şi dădu din umeri. „Are vreo importanţă? Ai dorit să chemi un spirit. Ei bine, iată-mă. Dorinţa e mai de preţ decît combinarea tuturor aiurelilor astea. Dar să nu pierdem timpul, ce doreşti de fapt?"

Norman Wallace respiră adînc şi trecu la subiect. Arătă apartamentul mizer. „Nu mai pot suporta. Vreau şi eu să mă bucur de viaţă, aşa că..."

„Aşa că te-ai hotărît să-ţi vinzi sufletul pentru ajutor".

„Da".

Spiritul rămase o clipă pe gînduri. „Să zicem că îţi ofer ajutorul meu pentru patruzeci de ani. Să zicem că îţi garantez dragostea, avere, putere, în măsura în care le doreşti. La sfîrşitul acestui timp, sufletul tău îmi aparţine?"

Norman Wallace ezită, apoi răspunse: „Da".

Spiritul se ridică. „Foarte bine, învoiala e făcută".

Celălalt se încruntă. „Nu facem un pact, sau aşa ceva? Nu semnez cu sînge?".

Un zîmbet fin apăru pe chipul melancolic al spiritului. „Nu este nevoie. Învoiala a fost făcută, nici unul dintre noi n-o va încălca, chiar dacă ar vrea".

Dispăru.

Şi aproape imediat, la uşă ciocăni cineva. Încă uimit, Norman se duse să deschidă.

Era Harriet, care imediat îl îmbrăţişă. „Oh, scumpule, scumpule, am fost atît de nedreaptă".

O îndepărtă şi o privi în ochi. „Vrei să spui că te-ai răzgîndit, că te măriţi cu mine?".

„Da, iubitule, da. Am crezut că lunile din Florida mă vor face să te uit. Dar n-a fost aşa".

Se încruntă îngrijorat, privind în jur. „Dar Harriet, încă..."

Ea zîmbi. „Mai ţii minte ferma lăsată de mătuşa-mea? În Louisiana..."

Încuviinţă, neînţelegînd.

„Petrol, iubitule. Destul pentru a începe o nouă viaţă".

* * *

Şi patruzeci de ani o duseră tot aşa. Avere cît de puţină dorea; prestigiu în cel mai mic grad pe care i-l cerea ambiţia; şi, cel mai important dintre toate, dragoste care se împlinea pe măsură ce treceau anii. Căminul, bogat în copii, respectat şi iubit de toţi cei ce-l cunoşteau.

Nu că ar fi văzut cumva spiritul, nici măcar o dată în toţi aceşti ani. Privindu-şi viaţa, aproape ar fi putut jura că era opera lui. Fiecare reuşită părea a fi nu urmarea un i noroc ieşit din comun, ci împlinirea firească a propriilor eforturi. Uneori încercase să se convingă că înţelegerea făcută era doar o închipuire, că demonul pe care crezuse a-l conjura era rezultatul a prea multor griji, prea multă muncă, prea puţină hrană şi odihnă în zilele acelea nenorocite ale tinereţii.

Dar în subconştient ştia. Ştial

Astfel încît, după ce trecură cei patruzeci de ani, se duse singur în birou, se aşeză şi începu să aştepte. Harriet se culcase; copiii se aflau la casele lor.

Privind înapoi în timp, se întrebă ce făcuse cu ajutorul promis de demon. Îi făgăduise dragoste, avere şi putere atît cît ar fi dorit. Dar, într-un fel sau altul, nu dorise mai mult decît simţise nevoia pentru el şi familie. Nu încercase să strîngă comorile unui Midas; nici, din aceeaşi cauză, nu-şi jucase acţiunile la curse sau la bursă. Muncise din greu toţi aceşti patruzeci de ani.

I se făgăduise putere. De ce o folosise atît de puţin? A fost mulţumit să-şi asigure o poziţie în societate, care să corespundă posibilităţilor lui reale. Ar fi putut fi preşedinte sau stăpîn al lumii. De ce n-o făcuse?

Da, dar îşi luase răsplata în ceea ce priveşte dragostea. Avusese paharul plin de iubire. În toţi aceşti ani, relaţia dintre el şi Harriet nu pălise niciodată. Şi copiii? Numai faptul că veniseră peste jumătate de ţară pentru a fi împreună în acest ultim Crăciun era o dovadă suficientă a dragostei lor.

Şi acum, deodată, îşi dădu seama de motivaţie. Undeva, sub toate acestea, încercase mereu să evite soarta ce-l aştepta. În subconştient îşi spusese că dacă va fi moderat, dacă va duce o viaţă liniştită, dacă se va stăpîni să ceară prea mult, socoteala cu demonul va fi mai uşoară.

Rîse amar.

Şi brusc, îl cuprinse spaima. Venise timpul socotelii.

Indiferent de ceea ce făcuse cu demonicele puteri ce-i fuseseră încredinţate. Indiferent de cît iubise şi fusese iubit. Indiferent de cît de mult se căia acum.

Sufletul lui era al spiritului.

Îşi încordă mîinile pe braţele scaunului.

Fugi! Ascunde-te! SCAPĂ!

Dar alunecă încet la loc. Nu avea unde să fugă. Nu avea unde să se ascundă. Nu avea cum să scape.

Spiritul se materializă în faţa sa.

Norman Wallace îşi înclină supus capul. „Te aşteptam".

„Cei patruzeci de ani au trecut".

„Da, ştiu". Deznădejdea înlocuise acum spaima.

„Există vreun motiv pentru care înţelegerea noastră să nu fie satisfăcută? Eşti mulţumit de modul cum mi-am ţinut cuvîntul dat?"

Bătrînul ezită, apoi încuviinţă. „Sînt mulţumit".

„Atunci eşti gata să mergem? Ţi-ai luat rămas bun de la cei pe care-i iubeşti, ţi-ai făcut pregătirile pe care le-ai socotit necesare?"

„Da. Da, sînt gata". Vocea i se întărise. „Poate lui Harriet îi va fi greu un timp, dar mai

devreme sau mai tîrziu, toţi trebuie să ne privim sfîrşitul, iar doctorul m-a avertizat recent în privinţa inimii. Harriet spunea întotdeauna că dorea să mă duc eu primul, deoarece nu vroia să rămîn singur după ce am fost atît de apropiaţi".

Spiritul se ridică. „Să pornim atunci".

Norman Wallace se ridică la rîndu-i şi şocul nu fu atît de mare pe cît s-ar fi aşteptat cînd se văzu stînd în scaun, cu chipul palid şi ochii privind orbi.

„Deci am murit deja?"

„Da", răspunse spiritul. „Doctorul n-a greşit. Vino".

Şi dintr-o dată erau într-un alt loc, iar Norman Wallace privi în jur, neînţelegînd. „Se pare că în ceea ce te priveşte am făcut numai presupuneri greşite".

„Da?" făcu spiritul.

„Da. Cînd ai apărut întîia oară, nu semănai deloc cu imaginea unui demon. Nici în tîrgul cu mine nu te-ai comportat cum ar fi trebuit să te comporţi. Şi acum, locul ăsta n-are nici unul din atributele Iadului".

Spiritul zîmbi. „Dragul meu Norman, de ce presupun atîţia că sîntem mai puţin interesaţi în suflete decît adversarii noştri? De ce una dintre părţi n-ar depune tot atîtea eforturi pentru un suflet ca şi cealaltă? Nu sînt un demon, iar acesta nu e Iadul".

Traducere de Cristian LĂZĂRESCU

FRICA

David FLORIAN

Mii de şoapte suave şi mirosuri dulci fosneau în mijlocul nopţii de primăvară. Aerul călduţ i se revărsa în plămini ca un sirop diluat, pămîntul era moale şi cleios, iar dintr-un tufiş apropiat frunzele de anul ăsta ţipau de extaz de sub povara unor chiloţei viu colorati. A pufnit scîrbit de atîta dulceaţă şi poteca de sub picioarele sale s-a mărit brusc. Nu înţelegea de ce au devenit mai multe cînd ştia sigur că era una singură. Fugeau în toate părţile asemeni unor şerpi albi şi a încercat să o găsească pe a lui, dar semănau perfect între ele şi s-a scărpinat în cap nehotărît. S-a oprit.

– Staţi pe loc! a strigat şi chiloţeii din tufiş au dispărut brusc.

– Vă prind eu! a şoptit înverşunat. S-a aplecat încet şi-a încercat să facă poteca sul, dar un melc l-a depăşit în fugă şi s-a speriat.

– Boule! a strigat în urma melcului. Puteai să mă loveşti!

În următoarea clipă l-a uitat şi a mai încercat de cîteva ori să pună piciorul pe dunga albă de jos, dar ea se ferea sprintenă cînd într-o parte cînd în cealaltă şi renunţă obosit. Mergea prin iarba crudă, nesigur şi împiedicat. Începuse să cînte, şuvoi de sunete sparte în noapte şi de undeva, cineva reuşea să ţipe mai puternic decît el.

– Cine e? a întrebat agresiv, dar tufele de liliac înflorit s-au clătinat neştiutoare. A controlat tufişurile cu gesturi grăbite şi nervoase, sunetul străin devenise tunet şi îl durea capul.

– Nesimţitul e într-un pom! a descoperit tîrziu.

A încercat să urce pe trunchiul vechi, dar nu a reuşit. Căzuse pe spate gîndac uman cu picioarele agitate caraghios prin aer şi atunci a văzut punctul de lumină ce zgîria sălbatic cerul nopţii, îl rupea în două, iar întunericul ţipa de durere. A ţipat şi el cu mîinile împreunate peste cap,

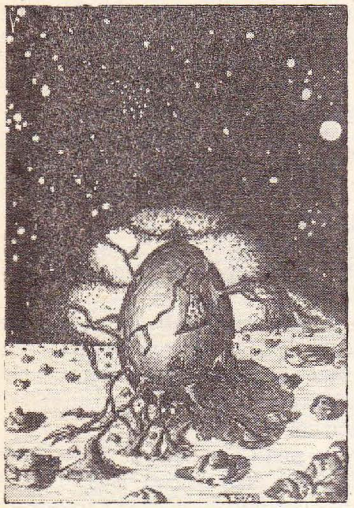

pămîntul de sub el s-a rupt în bucăţi şi forţa oarbă a exploziei l-a aruncat în sus într-un vîrtej de flori şi frunze crude, crengi înmugurite şi poteci albe şi vii. A căzut înapoi cu o bufnitură surdă şi năuc a privit groapa de lîngă el.

– A început războiul! a sughiţat el speriat şi a sărit în picioare. S-a apropiat de groapă: era fierbinte, adîncă şi neagră. Mirosea ciudat.

Nu vedea bine şi, sigur, nu era vina lui, dar ceva se mişca printre bolovani, ascuns de negrul nopţii.

– Care eşti acolo? a strigat după un timp în care şi-a tot răsucit ochii în toate direcţiile şi pe toate părţile, dar necunoscutul a tăcut.

– Al cui eşti, Omule? Te ştiu de undeva? a întrebat binevoitor, dar acel ceva nu vroia să-i răspundă, neam prost! A ridicat din umeri nepăsător şi a plecat. Cînd era beat, era un om bun şi săritor. Cînd era treaz, era un om, atît!

Zorii zilei l-au găsit sforăind blînd şi zîmbitor, paşnic şi neştiutor, trîntit de aburii alcolici în şanţul din faţa casei sale de singuratec şi numai firele de iarbă şi ciupercile din dimineaţa asta îi deranjau nările nasului prin dansul lor sfielnic, de fete mari. Îl durea capul şi încă mai era ameţit după beţia din noapte. Noaptea Omului.

S-a ridicat greoi şi îl durea tot corpul, ochii priveau fără a înţelege, mîinile au tremurat nesigure, iar picioarele s-au înmuiat sub povara fricii. Din cîmp creştea ceva. Era mare, foarte mare. Semăna cu un ou. A încercat să ţipe, dar nu a reuşit. Un vecin sărea garduri fără să le atingă, oamenii alergau tăcuţi pe lîngă el, fără să-l vadă şi nu vroiau să privească înapoi decît atunci cînd erau departe. Nu exista timp. Totul era condensat în gesturi pripite şi negîndite. Totul era frică. S-au oprit în faţa satului şi oamenii se înghesuiau unii în alţii, turmă golită de gînduri şi deasupra lor plutea rînjind groaza.

Femeile plîngeau bătute, copiii ţipau isteric, bărbaţii priveau tăcuţi satul acoperit de umbră şi tîrziu, vocile au explodat nervoase.

– Să vină armata!
– Să vină pompierii!
– Să vină popa!
– Să vină poliţia!
– Să vină învăţătorul!
– Să vină primaru'!
– Să vină cineva!

Dar nu a venit nimeni. Erau neajutoraţi şi izolaţi în faţa Necunoscutului.

Oamenii nu au plecat. Aşteptau. Au prins cîteva focuri, femeile se mişcau tăcute şi aplecate printre flăcări, copiii uitaseră balaurul alb şi rotund ce acoperise satul şi numai cîţiva bărbaţi priveau orizontul. Doar îl priveau. Nu puteau face nimic. Unul dintre ei preluase conducerea turmei şi s-au numărat: lipsea unul.

Nu a plecat nimeni să-l caute. În faţa întrebării, au studiat pămîntul cu cea mai mare atenţie şi şi-au ridicat capetele numai cînd acesta a murit. Doar nu erau nebuni! Poate că tipul s-a rătăcit, a adormit sau s-a îmbătat din nou, sau poate că vine mai tîrziu, sau poate că nu ştie! Poate nu a văzut monstrul. Va veni el şi singur. Acum, că stomacurile erau pline, frica se diminuase şi priveau dealul alb cu voci multe şi puternice. Lucea stins şi multe case erau strivite. Creştea mereu, va ajunge cît un munte şi s-au întrebat ce se întîmplă în interior. Ce era Acolo?

– Auziţi? Foşnete! a şoptit Bărbosul.

– Colcăile! a crezut Grasul.

– E chiar frumos! s-a mirat Chelul şi ceilalţi au rîs.

– Gura! a cerut Şeful. Trebuie să facem ceva. Acum e noapte şi cred că avem mai multe şanse. Nu mai putem aştepta, nu credeţi?

Cineva avea o puşcă. Îl ştiau toţi. A încercat să-i convingă că puşca nu a existat niciodată sau că s-a defectat, că era jucărie sau că nu are muniţie. Nu a reuşit. L-au alungat cu şoapte aspre şi rugăminţi disperate spre Uriaşul Alb şi Vînătorul a plecat rigid şi mecanic, împins înainte de voinţa celorlalţi. A dispărut în ceaţa nopţii şi s-a ascuns printre trunchiuri de arbori. A aşteptat cîteva ore şi apoi a împuşcat aerul, ecouri de plumb ce bucurau inimile oamenilor speriaţi.

S-a întors vesel şi drept cu puşca atîrnată neglijent de umăr şi zîmbetul mincinunii a păcălit pe mulţi.

– Cum a fost?

Nu se gîndise. Nu ştia ce să le povestească şi muţenia sa a declanşat valul de ură. Cîinii i-au lătrat laşitatea, bărbaţii l-au bătut şi femeile au aruncat cu pietre. I-au luat puşca şi acum căutau un altul.

– Nebunul! a sugerat o voce.

Au descoperit că mulţi ani au fost păcăliţi. Nebunul satului era un om normal. S-a prefăcut. A plîns şi a strigat, a implorat şi a lovit în cine a nimerit, dar nu a vrut să înfrunte Nebunia albă. Se simţea mai bine între oameni. Era o siguranţă.

– Atunci, un copil!

Proastă idee! Femeile au atacat cu fulgere în ochi, cu unghiile vopsite în roşu şi ţipete isterice. Erau prea multe. În faţa furiei feminine bărbaţii au dispărut în tufişuri şi pentru un timp a fost linişte. Acolo şi-au îngrijit rănile şi zgîrieturile lungi şi adînci din feţele bărboase şi au venit cu altă propunere.

– Să meargă o femeie!

Au tăcut cu mîinile adunate peste gură, au plîns, şi-au mîngîiat drăgăstos bărbaţii şi i-au convins foarte repede că ideea lor a fost un vis. Bărbaţii n-au putut rezista acestui atac subtil şi, oricum, nu puteau renunţa la ceea ce aveau. Sacrificiul era prea mare.

Au încercat să doarmă, dar liniştea dispăruse de pe acele locuri.

Şeful:

– Merg eu!

Nu l-a crezut nimeni. Erau obosiţi, trupurile funcţionau tot mai lent, iar gîndurile amorţite n-au reacţionat decît atunci cînd omul a dispărut în noapte. Imediat s-au oferit voluntari pentru postul rămas liber: acela de şef. A fost ales altul, cu idei cuminţi şi calme, defensive. În sat au răsunat cîteva împuşcături, dar erau siguri că nu se va mai întoarce. Îl considerau mort.

Mortul s-a întors cu veşmintele sfîşiate şi părul albit, cu ochi rătăciţi şi absenţi, cu sunete nearticulate şi clănţănit de dinţi. Frica Albă stăpînea oamenii iarăşi.

– Avea coarne? a întrebat Prostul.

Cineva l-a pălmuit. Îl priveau tăcuţi şi speriaţi şi n-au reuşit să-şi mişte picioarele prinse în capcana groazei. Respiraţiile s-au luţit brusc, şuier de ură şi spaimă, iar o voce a şoptit:

– Să mergem!

Au plecat toţi. Mergeau aplecaţi şi fără zgomot, oamenii deveniseră fiare şi doar umbrele tremurau unduitoare peste trunchiuri de pomi. Bărbaţii erau în faţă cu mîinile pline de pietre colţuroase şi crengi noduroase, lungi şi groase. Urmau copiii. Călcau pe urmele părinţilor tăcuţi şi serioşi, cu dinţi ştirbi şi ascuţiţi, iar cîntecele de leagăn aveau versuri de luptă. Femeile cărau avutul familiei pe spinări subţiri, cu îngrijorare în lacrimi şi blesteme grele pe buzele babelor. S-au răspîndit într-un cerc larg şi primele case au fost controlate şi arse pînă în temelii. Se apropiau de Victima Albă într-o alergare oarbă şi inconştientă. Tot ce putea lovi sau provoca o rană era adunat, strîns în pumni şi aplecat înainte. Duşmanul Alb se înălţa lucios şi rece, perfect şi înalt, în faţa lor şi ascunşi în tufişuri pîndeau. Cineva a aruncat o piatră. Oul tăcea indiferent.

– Să moară! a urlat Omul şi au atacat în valuri. Erau mulţi, mici şi furioşi. Cineva a rîs: Nebunul. Au lovit în Peretele Alb cu tîmăcoape şi furie, cu topoare şi ură, cu pumni şi lacrimi. Nu se spărgea.

– Daţi-mă jos!

S-au oprit uluiţi şi derutaţi. Armele au căzut speriate pe pămînt şi priveau spre vîrful întunecat şi înalt al Oului.

– Daţi-mă jos! plîngea vocea.

– Cineva e Acolo, sus! a izbucnit Prostul.

– Cineva este deasupra! a recunoscut Şeful.

– Cineva a ajuns sus! s-a închinat Preotul.

– Cineva stă pe EL! s-a mirat femeia.

Era Beţivul. Ce face Acolo? s-au întrebat.

Oul a crăpat. Peretele Alb s-a fisurat în bucăţi drepte şi egale, încet şi fără zgomot. Au fugit printre case părăsite şi doar cîţiva au privit în spate: înaltă, suplă, întunecată, tăcută, puternică, perfectă, indiferentă şi necunoscută creştea o Piramidă. Creştea.

Nu-i va crede nimeni.

– Înapoi proştilor! striga vocea din vîrf. Nu mă lăsaţi Aici! inofensiv, nu vedeţi? Aţi orbit?!

Nu, nu orbiseră. Aici se năştea Perfectul şi nu vor reuşi niciodată să-l distrugă. Fugeau pentru că pur şi simplu nu vroiau să-l vadă. Niciodată! Şi nici un alt OM nu va dori să-şi amintească de existenţa LUI. Vor rîde neîncrezători, departe, ascunşi de distanţă şi timp în cuiburile calde ale ignoranţei şi neputinţei, ale superficialităţii. Preferau să viseze. Nu vroiau să-l vadă existînd.

– Daţi-mă jos!

Frumusețea descărcărilor electrice

Florin MUNTEANU

Nu știu dacă textul din ultimul număr al revistei a fost suficient de

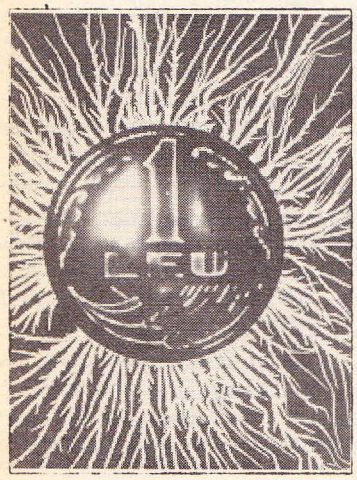

inspirat pentru a vă convinge că nu mai puteți trăi fără un electronograf de „familie". Nici nu am avut în intenție, ci am reacționat știind că mulți dintre dumneavoastră vă lăsați pradă informațiilor spectaculoase și de proveniență dubioasă privind noțiunea de biocîmp, de aură, de „culoare" etc., cînd, poate, mai indicat ar fi să verificați prin propria percepție corectitudinea afirmațiilor. Și aceasta cu atît mai mult într-un domeniu în care disputele dintre cercetători sînt dure și sugerează că lucrurile în acest domeniu nu sînt încă clare, că este aici Ceva de descoperit, de precizat! Și să nu uităm că înțelepciunea populară ne

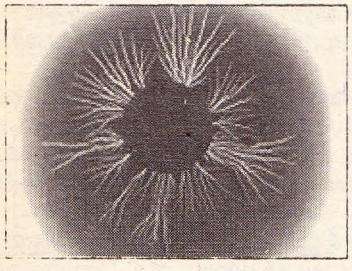

spune: „cînd doi se ceartă al treilea cîștigă"! Și acest al treilea a-ți putea fi dumneavoastră, cei ce, printr-un studiu personal, a-ți pune capăt disputei precizînd dacă acest aparat și această metodă evidențiază doar interacțiuni clasice sau mai mult decît atît. Atunci, acel Ceva descoperit va fi la fel de clar pentru toată lumea așa cum este astăzi, să zicem, mecanica newtoniană.

Și pentru a fi convingător, nu rezist ispitei de a continua, nu cu o analiză fractală a imaginilor electronografice, ci doar cu una calitativă, pe marginea rezultatelor imediate pe care le-ați putea obține, după o cheltuială materială și de timp minimă.

După cum ați remarcat din schema electronică, în numărul trecut al revistei nu este prezentată sursa. Pentru o cît mai sigură protecție la electrocutare, dat fiind faptul că se va lucra pe întuneric și într-o cameră în general umedă, specifică oricărui laborator foto, cu ciment pe jos etc., am preferat alimentarea întregului montaj de la 2-3 baterii legate în serie (de 4,5 V – tip plat).

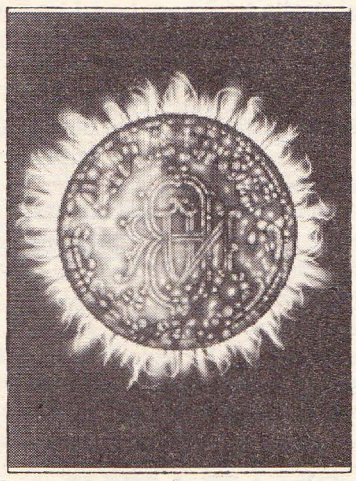

După realizarea corectă a montajului propus sau a oricărei variante echivalente, generată de priceperea și imaginația dumneavoastră, se poate începe verificarea performanțelor în fotografierea propriu-zisă. Acum este momentul să aflați la ce este bun 1 leul căci, plasînd pe placa fotografică o monedă de 1 leu, fixînd polaritatea (+), cu potențiometrul de reglare al tensiunii într-o poziție de mijloc, cu electrodul în contact cu moneda și bineînțeles cu emoția de rigoare, apăsați butonul „șoc". Mare lucru nu veți vedea cu ochii, ci cel mult veți simți cu mîna efectul unui puls de tensiune (mai mult sau mai puțin plăcut – după gust), atunci cînd electrodul nu este izolat corespunzător. Cei ce au mai umblat de voie sau de nevoie printr-un motor de autoturism, cunosc deja senzația de la reglarea aprinderii, atunci cînd în loc să „scînteieze" în bujie, „fenomenul" mai mult sau mai puțin studiat se desfășura la fel de bine și în țesutul bogat inervat al degetelor.

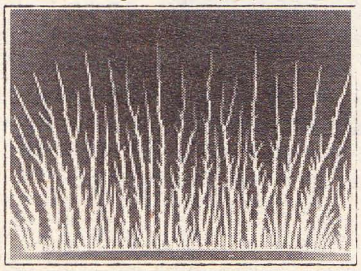

Pe aceeași placă fotografică se pot face mai multe expuneri, avîndu-se grijă ca imaginile să nu se suprapună. În polaritate negativă (-), foto 2, imaginea va fi structural diferită, locul ramificațiilor numeroase (foto 1) fiind înlocuit cu acel „penaj". În spațiul dintre monedă și placă au loc, de asemeni, descărcări ce conturează relieful de suprafață, evidențiind fisuri, defecte, metoda de investigație electronografică concurînd în anumite condiții cu cele de defectoscopie nedistructivă de suprafață.

Să continuăm investigațiile în polaritate pozitivă. De remarcat că putem evidenția două zone structural diferite și care pot aduce informații specifice:

– una din spațiul proximal obiectului, ce se extinde în afara corpului de probă formînd o „aură" (nu am folosit cuvîntul în sensul biofizic sau paranormal, ci pentru a defini o structură ce se formează în jurul unui obiect ca rezultat al interacțiunii acestuia cu mediul, sub un puls de energie);

– și alta sub obiect, în acea peliculă subțire de aer ce rămîne între corpul de probă și placa fotografică.

Urmărind structura „aurei" remarcăm că ea este dependentă de forma geometrică a conturului corpului de probă (foto 3 și 4) și are acel aspect tipic de „pom" cu mai multe sau mai puține ramificații. Cel puțin imaginea din figura 3 îmi generează o serie de asociații filosofice ce nu au însă nimic comun cu descrierea unor fenomene fizice care conduc la materializarea imaginii studiate: la linia de „start" se află mulți „concurenți" uniform (?) repartizați și care speră să ajungă „dincolo". La un semn, începe cursa. E aprigă și cei mai mulți renunță, sufocați de vigoarea unora din jur. Unii sînt „solitarii" care, fără perturbații și fără deviații ajung dincolo. Adevărate „referențiale" ce „despart" zonele „normale". Cei mai numeroși sînt „puioșii" care își extind influența în jur, ocupînd cît mai mult „spațiu", printr-un adevărat proces de ramificare. Se respectă reguli stricte! Nimeni nu are voie să „taie" traiectoria vecinului, iar spațiul trebuie judicios folosit. Ce poveste se ascunde în spatele acestei structuri în gradient electric!

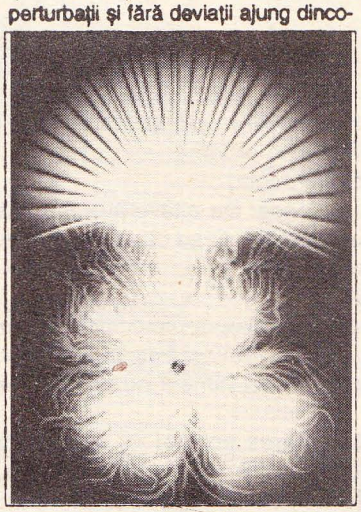

Dacă zona de „start" are altă formă, circulară (foto 4) sau oarecare, atunci se vor schimba cîteva lucruri în povestea noastră dar, în mare, legea rămîne aceeași.

Inversînd polaritatea și mărind diferența de potențial peste o anumită valoare critică, determinată experimental, se obține o adevărată explozie de frumusețe (foto 5) și de întrebări: ce reprezintă acest penaj, are ei distribuție spațială sau doar plană? Ce legături ascunse se află între conceptele de cîmp morfogenetic, formele unor palmieri și această imagine?

Iar dacă începem investigația zonei dintre corpul de probă și placa fotografică și dispunem de un aparat

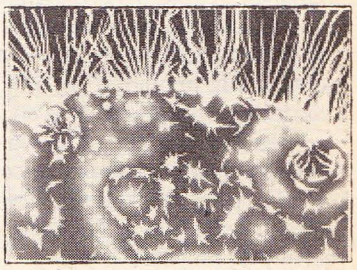

de mărit foto de bună calitate, atunci efortul va fi răsplătit din plin. Un nou caleidoscop de forme ce încîntă privirea va prinde viață încercîndu-ne perspicacitatea, spiritul de observație și calitatea cunoștințelor dobîndite pînă la acel moment (foto 6). Mastodonți coborîți direct, din epoci apuse (foto 7) sau poate asemănări cu firele de păr de pe capul furnicii, totul este posibil și depind de imaginația fiecăruia. Dar de aici și pînă la a spune că aceasta este „aura" energetică sau bioenergetică, cu semnificația lucrului misterios ce se insinuează de cele mai multe ori, ca „argumente științifice" ale unor „cunoscători" ce se doresc șefi de școală, este o cale lungă. Identificarea unei semiotici, a unei gramatici și a unei semantici proprii structurărilor în gradient electric, sau în general al structurii în gradient, este minimul necesar pentru a pătrunde într-un mod rațional, în alt compartiment al Cunoașterii. Despre acestea v-ar putea vorbi mult doamna dr. Cornelia Guja, pe care o con-

sider modelul unui om de știință, din acest domeniu nou și spectaculos, care s-a pregătit o viață studiind fizica și biologia, pentru a lăsa urmașilor ceva ce să și rămînă.

Bibliografie

(1) Cornelia Guja, Gabriela Toma – Studiu comparativ „Viu – neviu" prin testul electronografic. Vol. 15 Ed. Academiei Române.

ADEVĂRATUL STĂPÎN

Patriarhul Olihian Rexus VI trecu pe sub bolta impunătoare a intrării Bisericii Parlamentului bocănind din toiagul masiv. Soldaţii din gardă îl salutară milităreşte, respectuos, cu ochii aţintiţi în gol, zornăindu-şi în izbitura călcîielor pintenii cizmelor. Îşi scufundă privirile în mozaicul pardoselii, în scenele ce înfăţişau impunătoarele încleştări dintre oamenii sfinţi şi fiinţele fabuloase. Cîndva, aceste imagini îl impresionaseră şi pe el ca pe mulţi alţii, găsindu-şi în ele resursele răbdării. Acum totul îi apărea uzat, ca într-un clişeu învechit. Cînd ajungi să înţelegi cît de naivi şi de credili sînt oamenii şi totuşi cît de periculoşi în credinţa lor, ai sentimentului sfîrşelii, al inutilităţii totale.

Îşi îndreptă paşii spre cabina ascensorului a cărui uşă culisă în lături la apropierea sa. Putu să-şi permită un zîmbet în amintirea vremurilor în care, fiind un simplu catihet însărcinat cu cîte o misiune de curier, fugea în sus pe scările spiralate, călcînd neglijent în goana sa traversele imaculate de pe trepte. De cele mai multe ori ajungea sus îmbujorat de efort, mînat de simţul datoriei, dornic să-şi îndeplinească sarcinile cu eficacitate şi să se evidenţieze.

Ascensorul se opri şi, cu un clinchet înfundat, uşa se deschise. Acelaşi peisaj neschimbat, aceiaşi douăzeci de paşi pe culoarul principal pînă la intrarea cabinetului său. Bocăniturile toiagului stîrneau ecouri vagi, amortizate de decorurile reliefate de pe pereţi.

Puse degetul în fanta dispozitivului de recunoaştere şi uşa cabinetului culisă de-o parte, lăsînd liberă intrarea camerei de lucru. Secretarul său, Melertier, era punctual ca întotdeauna. Cu o închinare slugarnică a capului, Melertier îşi salută superiorul şi aşteptă împietrit, cu privirea pironită în jos, pînă cînd acesta se relaxă în fotoliul încăpător de piele. Olihian Rexus căută privirile cancelarului său, în timp ce Melertier se străduia să le evite, foindu-se neliniştit.

– Melertier!

– Sfinţenia Voastră...

– Rebelii, nu-i aşa? Iarăşi avem necazuri cu nenorociţii de rebeli. Dacă ar fi să mă iau după rapoartele tale, aceeaşi grupare a fost distrusă de cel puţin şapte ori şi de fiecare dată aceşti revoltaţi găsesc mijloacele de a se pune din nou pe picioare.

– S-au luat toate măsurile necesare pentru...

– Ajunge! Îţi mai ofer o singură şansă. De cîteva luni nu aud decît despre greşeli şi eşecuri. M-am săturat. Cred că ar fi cazul să mă gîndesc la o eventuală înlocuire.

– Cum doreşte Sfinţia Voastră...

– Ar trebui să te concentrezi mai mult asupra proiectului pentru convingerea credincioşilor. Vreau să se realizeze în direct acea experienţă sfîntă. Şi dacă reuşeşte, atunci nimeni nu ne va mai putea contesta autoritatea.

– M-am îngrijit personal de selectarea echipei de specialişti care vor veghea asupra siguranţei proiectului. Totul este pregătit. Aşteptăm numai confirmarea Sfinţeniei Voastre în şedinţa de astăzi a Parlamentului. Vă asigurăm că nu va exista nici o opoziţie. Votarea unanimă a proiectului va înlesni demararea acestuia în numai cîteva ore.

– Te-am subapreciat, Melertier. Acum du-te şi deschide şedinţa Parlamentului. Voi transmite decizia mea preafericitei adunări.

– Sfinţenia Voastră...

– Domnul fie cu tine, Melertier.

Olihian Rexus făcu semnul crucii în aer şi aşteptă pînă ce secretarul său dispăru, retrăgîndu-se cu spatele în dosul uşii cabinetului care se închise la loc. Patriarhul se aplecă asupra raportului de pe birou şi confruntă cu răbdare datele furnizate de secretar cu cele de pe computer. Închise ochii şi se lăsă pe spate fericit. În curînd se va naşte copilul ideal al bisericii, copilul sfînt, viitorul simbol al credinţei pure.

Murmurul monoton ce domnea în sala Parlamentului fu întrerupt brusc de apariţia chipului patriarhului pe ecranul tridimensional ce acoperea întreg peretele din faţă. Toate chipurile îşi concentrară atenţia asupra figurii încruntate.

– Dumnezeu şi pacea cu voi, fraţii mei! Astăzi, aici, împreună vom hotărî destinul poporului nostru. Fratele Melertier v-a vorbit despre proiectul la a cărei realizare vom contribui cu toţii întru slava Stăpînului nostru. Vom realiza în laboratoarele noastre copilul sfînt, copilul ce nu va cunoaşte păcatul. Cînd ne-a izgonit din rai, Stăpînul ne-a osîndit să ne naştem în păcat, în păcat să venim pe lume şi în păcat să trăim. Cum am putea atinge liniştea dumnezeiască dacă sîntem făcuţi din păcat? Domnul şi-a ridicat privirile de deasupra omului şi l-a condamnat la beznă. Noi vom crea pe Homo Sanctia, omul care va putea lua legătura cu Dumnezeu fără a se teme de păcat. Păcatul va fi învins. Într-o încăpere perfect izolată, curăţată cu apa sfîntă, un grup de savanţi vor crea un copil artificial, copil ce nu va cunoaşte păcatul creării trupeşti. Copilul născut fără durerile facerii, copilul nenăscut din femeie şi izolat de lumea păcatului va fi Homo Sanctis. Eu, Olihian Rexus VI, patriarh suprem al Bisericii Unite, vă deschid vouă, acum, calea spre Dumnezeu şi iertare. Să privim cu toţii! Dumnezeu să ne ajute! Amin!

Explozii repetate, reacţii în lanţ. Celulă se leagă de celulă, ţesuturi se grupează, organe se separă, se întregeşte organismul. Viaţa. Inima embrionului sfînt pulsează pentru prima oară aruncînd în vîrtejul venelor şi capilarelor sînge pur. Ochii sînt încă închişi, plămînii tresaltă încet, dar Homo Sanctis trăieşte.

În prima zi am simţit odihna. O tăcere deplină, o linişte atotstăpînitoare. Apoi am simţit oamenii. O mulţime imensă de oameni. Şi totul a lunecat într-un vîrtej neîntrerupt. Am învăţat să simt binele şi răul, oamenii buni şi oamenii răi.

În a doua zi am simţit animalele din jurul omului, animalele din păduri şi cîmpii. Erau multe, foarte multe. Şi mi-a plăcut să le simt energia, puterea lor cu care m-am hrănit pentru prima oară fără să simt împotrivire. După aceea, am ştiut să preţuiesc fiecare om în parte, să-l deosebesc de ceilalţi, să ştiu să-l folosesc şi să-l exploatez.

În a treia zi am avut o senzaţie de scufundare. Am pătruns într-un loc mai deosebit. Am putut simţi peştii cei mari, am descoperit apoi tîrîtoarele şi fiinţele din pămînt şi mai tîrziu am găsit zburătoarele. Şi toate mi s-au supus şi le-am înlănţuit secîndu-le puterea.

În cea de-a patra zi am reuşit să convertesc energia luminoasă. Cele două surse de departe mă ajutau să prind puteri. Una emitea direct şi una reflecta lumina primită.

În a cincea zi am realizat apropierea unei alte energii. Viaţa vegetală. Aproape la fel de puternică, dar mai puţin rezistentă.

În a şasea zi m-am strecurat în intimitatea materiei anorganice. Am descoperit puterea apei şi suflul pămîntului. Am înglobat planeta.

În a şaptea zi am păşit în bezna spaţiului. Abis pretutindeni. Dar un abis mustind de energie. Şi mi-am lăsat întreaga fiinţă să soarbă cu nesaţ puterea. Eram Dumnezeu.

Am simţit sufocarea care m-a cuprins ca o gheară ucigaşă. Nu puteam efectiv să-mi mişc forţa de percepţie. Şi o voce tunătoare a vibrat în toată fiinţa mea: cu cine credeai că te joci, Satană?

Ciprian CÎMPEANU

Vînătorul

Cîrciumile erau ticsite, fumul şi gălăgia răzbăteau pînă în stradă prin ferestrele întredeschise şi doar din cînd în cînd cîte un chefliu ieşea împleticit mormăind în barbă cuvinte de neînţeles. Majoritatea erau şomeri care cu cîteva ore înainte îşi ridicaseră ajutoarele de şomaj: sume mizerabile, cu care abia îşi puteau plăti cîteva prînzuri ieftine şi o sticlă de alcool tulbure.

Bărbatul în negru trecea pe celălalt trotuar ori de cîte ori ajungea în dreptul unei locande. Foamea îi dădea ghes să intre, dar, scrîşnind din dinţi şi strîngînd monedele în palmă, mergea fără să ezite o clipă în faţa uşilor deschise.

Se opri în sfîrşit în faţa unei clădiri vechi, coşcovite de ploaie şi soare. Coborî în subsolul întunecat pe treptele tocite ale unei scări în spirală, ţinîndu-se cu grijă de o balustradă din lemn scorojit.

Împinse cu piciorul uşa dughenei şi rămase cîteva clipe în prag, aşteptînd să tacă clopoţelul aflat deasupra. Înăuntru plutea un aer închis, cu miros de salpetru, metal încins şi lucruri vechi. Vînătorul, un bătrînel sfrijit cu barba de evreu, nici măcar nu-l privi, urmărind în continuare rîndurile unui ziar mototolit.

– Ce vrei? mormăi el din spatele tejghelei din plastic murdar.

– O armă! răspunse bărbatul în negru, rotindu-şi privirea peste pereţii peste care atîrna o adevărată panoplie.

– Cu alice pentru vînat mic sau cu gloanţe pentru vînat mare? întrebă bătrînul şi tot el răspunse: Nu văd la ce ţi-ar folosi pentru că vînat nu mai există! şi bătrînul îl învrednici cu o privire ştearsă peste ochelarii cu ramă de sîrmă.

Bărbatul se apropie şi înşiră pe tăblia murdară monedele ce le ţinea în palmă.

– Vreau o armă! spuse el din nou răspicat.

Bătrînul îi răspunse cu voce scăzută:

– Am o carabină cu amortizor şi lunetă, toate tipurile de revolvere... plastic exploziv. Bărbatul tăcea privindu-l încruntat.

– Am şi un tun! rînji vînzătorul.

– Vreau ceva tăcut şi sigur!

– Un laser? Dar costă cam mult pentru punga ta.

Bărbatul îl privi dispreţuitor şi-i arătă o armă ascunsă într-un colţ întunecos.

– Aceea!

Bătrînul îşi mijii ochii pentru a vedea mai bine.

– O armă straşnică! mormăi el desprinzînd-o de pe locul ei şi ştergînd-o de praf. Cam demodată, dar eficace. O împachetez sau o iei aşa?

– Aşa, şi bărbatul o ascunse sub pardesiul negru, ieşind fără să spună nimic.

●

Se înnoptase. Ridică cu greutate geamul, blocîndu-l pentru a nu se închide la loc. De afară pătrunse miros de fum şi benzină. Ascuns în penumbra pereţilor, bărbatul în negru, supraveghea atent strada îngustă. Lumina intermitentă a unei reclame pîlpîia enervant. Omul în galben întîrzia să apară. „Orcent", reclama luminoasă, continua să se aprindă şi să se stingă deasupra clădirii vecine. Se lipi şi

mai mult de peretele rece pentru a nu mai vedea decît strada şi uşa pe care avea să apară. „Poate bănuieşte ceva?" se întreba singur. Rînji la această idee pentru că nimeni nu ştia ce urmărea el să facă.

În sfîrşit, apăru! Pirpiriu, cu umerii lăsaţi din cauza oboselii, se opri cîteva clipe în stadă pentru a-şi aprinde o ţigară. Costumul galben străluci cîteva clipe în flacăra chibritului. „Un netrebnic!" gîndi bărbatul în negru. Îl ochi cu grijă chiar sub bărbie şi trase. Săgeata scurtă de oţel tăie aerul şuierînd şi i se înfipse în gîtul slab. Strînse în palmă arcul de dur-aluminiu pentru a-i opri vibraţia. Bărbatul în galben mai făcu cîţiva paşi şi se opri privind mirat în jur. Ochii i se opriră asupra ferestrei deschise. Bărbatul în negru se trase într-o parte în timp ce broboane mari de sudoare i se scurgeau pe faţă. Se auzi o bufnitură seacă, cel în galben se prăbuşise fără să spună nimic... Îl privi cîteva clipe cum zace nemişcat, semănînd cu o baltă galbenă... şi iar „Orcent", reclama luminoasă care se aprinse inundînd strada cu lumina ei nesuferită! Armă din nou arbaleta şi trase. Un nor de scîntei izbucni, zgomot de cioburi căzute şi fum! Apoi întuneric; se terminase definitiv şi cu „Orcent".

Brusc, bărbatul în negru deveni grăbit, cu un gest violent deblocă fereastra, care căzu cu un zgomot infernal. Se năpusti spre uşă şi coborî sărind cîte trei-patru trepte deodată. Se opri gîfîind şi aruncă arbaleta în buncărul de gunoi. Ieşi într-o stradă dosnică şi intră într-o altă clădire, apoi ieşi într-un gang şi se pierdu într-un labirint de case vechi şi părăsite.

●

Ploaia artificială udase asfaltul care în lumina primelor raze de soare arunca reflexe cenuşii. Bărbatul în negru îşi terminase cafeaua şi împinse ceaşca goală, aruncă o monedă pe masă şi ieşi strîngîndu-şi pardesiul pe lîngă corp. Traversă strada, ezită cîteva clipe în faţa uşii, intrînd apoi hotărît. Femeia din spatele geamului incasabil vorbea la videofon. Rămase nemişcat, privind cearcănele imense, vineţii, ce le avea sub ochii obosiţi.

– Ce doriţi? se auzi vocea acesteia într-un difuzor invizibil.

– Aveţi ceva de lucru pentru mine? întrebă bărbatul apatic.

Femeia îl întrebă suspicioasă:

– De unde ştiţi?

– Ce să ştiu?

– Că avem de lucru.

Bărbatul tăcu, se întoarse spre uşă şi o arătă cu degetul.

– Eu am intrat pe uşa aceea şi v-am întrebat dacă aveţi de lucru. Mai mult nu ştiu! Şi o privi drept în ochi.

– Mergeţi alături pentru formalităţi! îi spuse femeia arătîndu-i o uşă masivă.

– Mulţumesc! mormăi bărbatul. La dracu' cu ajutorul de şomaj! Şi-şi strînse pumnii pînă îi intrară unghiile în carne.

Ieşi după aproximativ douăzeci de minute cu mîinile adînc vîrîte în buzunare. Salopeta galbenă îi venea perfect, cîţiva paşi mai departe îl aştepta tomberonul de gunoi. Începea prima zi de muncă din viaţa lui!

Nicolae C. ARITON ✍

VIS

BD VALENTIN IORDACHE

OZERO DOARME PRIMUL SOMN ACASĂ, ÎNTORS DIN UNIVERS

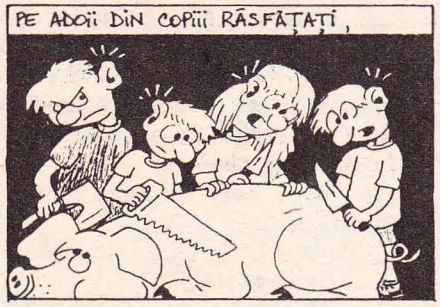

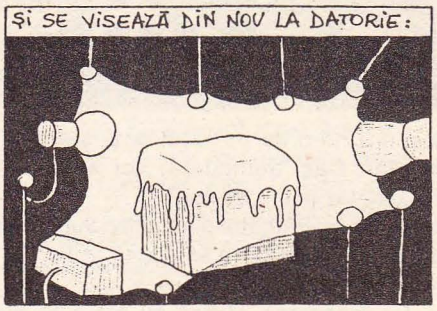

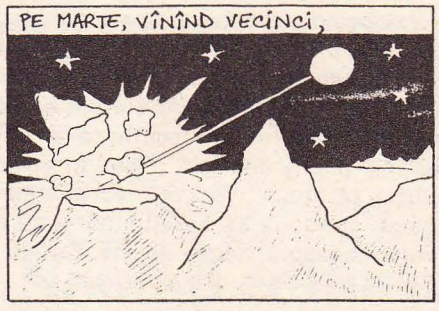

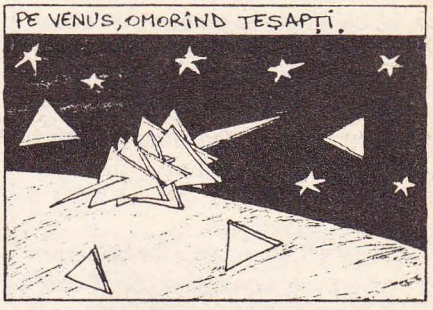

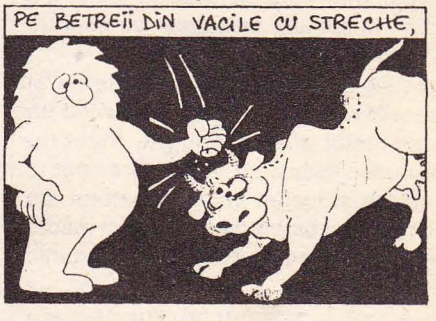

SĂ-L TREZESC ?

● CONCURS ● CONCURS ● CONCURS ● CONCURS ●